

7

HEADHUNTEN

1994 - SABBATICAL

waar!

Na de mislukking met Batavus deed ik het even rustig aan. Ik had niet zoveel haast en wilde nu in één keer goed kiezen. Geen overhaaste beslissingen, dat had ik wel geleerd bij Claessens. Ik wilde nu nog een laatste leuke baan en dan stoppen met werken. Dus het moest meer een hobby zijn en geen baan waarin je alleen maar problemen en ellende van anderen op moest lossen.

Ik zocht ook veel op internet, een hele wereld ging voor me open. Ik had een internetverbinding via Compuserve, een Amerikaanse provider, die ook allemaal nieuwsgroepen over diverse onderwerpen had. Ik kwam al snel bij beleggen uit en kreeg vandaaruit veel interesse in de junior mining aandelen in Canada. Dat trok me erg aan, het leek op ondernemen. De kansen en mogelijkheden van de onderneming zien, wat kan er in de grond zitten, wat is bekend, hoe kun je meer te weten komen dan anderen en meer van dat soort zaken. Als je het precies goed zag, kon je daar verschrikkelijk veel geld mee verdienen. Maar van elke duizend waren er maar een paar die uiteindelijk succesvol bleken te zijn.

Toch zag ik kans om er een paar te vinden, maar ik verkocht niet op tijd bleek later. Ik wist bijvoorbeeld een goudmijn met de naam IPM te vinden waar ik voor 75.000 gulden in investeerde en die in ongeveer een jaar maar liefst naar 350.000 gulden doorsteeg, maar die ik dan helaas weer naar nul liet teruglopen. Ik was er zo van overtuigd dat het wel goed kwam, maar dus niet. Het kon zelfs een vorm van oplichting geweest zijn, maar ik heb nooit helemaal achterhaald hoe dat precies zat. Het was wel een goede leer, dus ik werd wat voorzichtiger en zocht wat meer en bredere aandelen, zodat het risico verspreid werd.

Ik investeerde ook in Romarco, dat door Rienk Kamer zo werd aanbevolen en had inmiddels wel zoveel geleerd, dat ik verkocht toen die maar bleef doorstijgen. Ik had ook geen aandelen, maar warrants gekocht, die veel meer stegen dan de aandelen. Dus met een investering van 10.000 gulden, had ik binnen een half jaar iets van 65.000 gulden winst. Ik kreeg nog complimenten van broker Nieuwe Doelen, maar de verliezen waren later uiteindelijk hoger.

Ik kocht veel commodities, omdat ik had uitgezocht dat de normale markt inmiddels veel te hoog was en dat grondstoffen dan de beste investering waren.

omdat die na een crash het meest zouden stijgen. Ik besteedde er veel tijd aan en vond het zeer interessant. Het was geen werk, maar een hobby. Maar de markt ging eerst nog jarenlang omhoog, tot 2000 zelfs, dus ging mijn strategie nog niet op. Integendeel, mijn bedrijven gingen juist sterk omlaag en sommigen stopten zelfs. Dus koersen van centen. Dramatisch zelfs. Enorme verliezen. Stom.

1994 - PARTNERBESPREKINGEN BIJ MAES & LUNAU

WAAR?

Nu het met Batavus dus plotseling was misgelopen, zond ik mijn gegevens naar diverse headhunters in Amsterdam, die ik nog kende van mijn tijd bij Raadgevend Bureau Claessens en daarvoor.

Al snel kreeg ik een aantal afspraken, waaronder één bij Maes & Lunau voor een commerciële directiefunctie bij de organisatie Nederland Haarlem. Maar al aan het eind van het eerste gesprek vroeg headhunter Corn de Boer mij of ik niet bij hun wilde komen werken.

'Je bent een 'mensenman', dus waarom kom je niet bij ons werken? Denk daar eens over na.'

Oef, dacht ik, dat is een strikvraag. 'Nou, dat is iets voor later misschien, want dit lijkt me toch ook zeker een goede positie voor mij.'

Maar op de terugweg dacht ik daar toch nog eens over na en kwam al snel tot de conclusie dat het misschien best zou passen. Mijn sterke kant was juist om kansen te zien voor mensen en hen optimaal te laten functioneren. Sterk mensgericht dus. En bij Raadgevend Bureau Claessens ging het best goed, maar het ging me allemaal te traag. Ik kon mijn energie en creativiteit onvoldoende kwijt daar.

Headhunting was veel sneller. Je keek snel wat er nodig was in welke cultuur en met welke kennis en ervaring, wat de succesfactoren voor die positie waren en wie het best paste bij het bedrijf en de mensen die er werkten. Het moest klikken met de rest en het liefst een aanvulling zijn. Met name in de persoonlijke sfeer, alle eigenschappen die voor een succesvol bedrijf noodzakelijk zijn, moeten in een goed managementteam aanwezig zijn. Niet allemaal dezelfde jaknikkers, maar juist mensen die de discussie onderling aangaan en luisteren naar de kritiek die dan loskomt. Managen is dan moeilijker voor de leider, maar de kans op succes neemt sterk toe.

Dus ik wist er inmiddels al alles van en met mijn kennis en interesse was het een fluitje van een cent. Eigenlijk helemaal geen werk, maar een hobby.

Ik hapte toch toe en kreeg vijf gesprekken met alle bestaande partners, waarvoor ik dus vijf keer naar Amsterdam reed. De gesprekken verliepen allemaal wel goed en ze vroegen ook al naar referenties. Maar plotseling bleef het vreemd stil. Dus belde ik maar even.

'Ja, we doen het toch maar niet. Er waren vier voor en één tegen, degene met de bankportefeuille, maar dat had nog wel gekund, maar... ik wist het niet...' Hij bleef wachten en ik begreep er niets van. Hoezo, wat wist hij niet?

'Wat weet je dan niet, ik heb geen idee waar je het over hebt', zei ik.

Maar hij wuifde het verder weg en zei dat verder praten toch geen zin had, het kon niet doorgaan. Ik vond het wel heel merkwaardig het was net alsof iemand negatieve dingen over mij verkondigde. Ze belden toch niet met broerlief Marinus? Dan kon ik het wel schudden natuurlijk, die wist niet eens waarover hij praatte en al zeker niet op dit hoge niveau. Zo zie je maar weer, nooit werken voor mensen met een te laag niveau. Die trekken je langzaam mee omlaag. Die filosofie heb ik nog veel aan anderen kunnen doorgeven later. Ik heb gelukkig veel kandidaten hiervoor kunnen waarschuwen en nog meer kandidaten later niet eens voorgesteld als ik dat zelf al zag aankomen.

ACHTERDOCHT

Nu had ik mij ook voor iets van 500.000 gulden moeten inkopen, dus wist ik zelf ook nog niet hoe en wat. Maar dat was vermoedelijk nog op te lossen geweest, gezien het hoge inkomen dat ik dan zou hebben gehad. Geen salaris, maar wel omzet waar een leuk salaris bij paste. Jammer dus.

Wel vreemd allemaal, eerst al met Hans Wezenaar, toen alles prima was tot aan de fase dat men referenties moest natrekken, waarna het plotseling was afgelopen. En nu met Maes & Lunau weer hetzelfde, alsof de duivel er mee speelde. Het was weer alsof een onzichtbare en onbekende hand zich er mee bemoeide. Ik begreep er niets van en ik was toch redelijk intelligent.

Ik besloot om ook eens met andere headhunters te gaan praten over partnerschap en kwam uiteindelijk met Wies tot de conclusie dat gewoon zelf beginnen in Drachten voor ons veel aantrekkelijker was. Niets inkopen voor veel geld en niets afdragen van 50% van de fee, wegens kosten van al die grachtenpanden, secretaresses en overhead.

Gewoon vanuit huis met weinig tot geen kosten. Je hebt dan maar de helft van de fee nodig voor een gelijk salaris, terwijl je meer tijd en rust hebt voor de opdrachten, die dan beter konden worden uitgevoerd. Geen tijdverlies door heen en weer rijden. Een formule die bij de opdrachtgevers in het noorden ook goed zou aanslaan. Daar houden ze helemaal niet van poeha. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg.

En ik was het eigenlijk zat om steeds bij anderen spitsroeden te moeten lopen en andermans problemen op te lossen. Bij welk bedrijf je ook zou beginnen, er waren altijd wel problemen die een ander had veroorzaakt en die jij dan maar moest oplossen. Als consultant en vooral als eigen baas had je die niet. Ik wilde nu, na deze ellende, boven de materie staan en niet afhankelijk zijn van anderen en referenties. En door zelf te beginnen, kon ik dat gewoon doen. Ik had niets te maken met anderen en of die het wel goed vonden. Wies en ik waren ook toe aan zoiets, vond ik. Het ging niet meer om het geld, maar om gelukkig zijn samen. En als dat nog wat geld opbracht, was dat leuk, maar dat was niet mijn insteek. Gek genoeg wist ik dat als je zo'n insteek en mentaliteit hebt, het meestal juist heel goed gaat. Je straalt uit dat je boven de materie staat.

1994 - HEADHUNTER

KLOPT IS WAAR.

Zo gezegd, zo gedaan en ik maakte een goed bedrijfsplan. Vervolgens maakte ik gedegen documentatie met een goede uitleg van mijn afwijkende formule, die juist in het noorden zou moeten aanslaan. Ik zag kans om de brochure in kleur en in een oplage van vijftienhonderd exemplaren te maken voor slechts vijfduizend gulden. Volledig eigen ontwerp en eigen tekst en via Multicopy in Drachten goedkoop laten drukken.

KLOPT!

Maar net toen ik de brieven waarin ik de start van mijn eigen bureau aankondigde had verstuurd, ging de telefoon en wilde een oud collega van Claessens dat ik als interim directeur bij Stork Demtec aan het werk ging. Daar was een heftige ruzie tussen de directeur en zijn consultants ontstaan en men wist dat ik op dat vlak uitstekend had gefunctioneerd bij IHN in Leeuwarden.

Na twee of drie gesprekken werden we het eens en kon ik voor een vorstelijk bedrag per maand aan het werk. Dat geld konden we inmiddels heel goed gebruiken. Ik zat nu inmiddels ruim een jaar zonder inkomen, gedeeltelijk door het zoeken naar werk en voor de rest door mijn studie naar de mogelijkheden in de headhunting. Ik verdiende daar dus vorstelijk en kreeg met mijn kilometervergoeding iedere maand ruim 30.000 gulden op onze rekening bijgeschreven. Eindelijk weer een rustig gevoel.

Ik heb vijf maanden bij Stork Demtec gewerkt, wel met enorme problemen met de huidige directeur, die daar gewoon aanbleef. Daar had ik hen al voor gewaarschuwd.

Ik heb zelfs met die directeur en iemand van het interimkantoor een keer tot twaalf uur op kantoor moeten vechten om wat ruimte te krijgen van die

directeur. Een personeelslid had naast het kantoor stiekem meegeluisterd en vond dat ze mij zodanig in de tang namen, dat hij de bereikings had gebeld, die langskwam om te melden dat we het kantoor uit moesten. Dat personeelslid ging nog even met me mee om een borrel drinken en stoom af te blazen. Toen ben ik alsnog helemaal van Amersfoort naar Drachten gereden en ben de volgende dag gewoon later begonnen. Ik vond het verschrikkelijk en wist wilde ik erin meer meemaken.

Met de consultants kon ik wel goed opschieten. Als mensenman had ik daar geen problemen mee en was al snel bezig om te kijken hoe ze hun werk beter konden doen. Heel leuke, warme en goedwillende mensen, alleen jammer dat die directeur zo'n ontzettende drammer was. Als die er niet geweest was, hadden ze een kans gehad. Nu niet.

De directie vroeg nog wel of ik daar directeur wilde worden en het personeel wilde dat ook, maar daar had ik geen zin meer in. Dat was nu een gepasseerd station. Dat had ik nu genoeg gedaan en meer van hetzelfde hoefde niet meer. Dus besloot men om de club te verdelen onder andere bedrijfsonderdelen.

Zo kon ik eindelijk echt aan het werk. Inruisen had ik tijdens de Stork Demtec periode al een opdracht gekregen van Joop Burbach, een vriend van het NCD, die ik in de avonden toch goed had kunnen invullen. Het NCD was de club van directeurs waar ik ook de baan bij IHN aan te danken had gehad. Ger de Vries was daar immers ook lid van toen, groep Groningen was dat. Joop kende ik weer van de groep Friesland.

KLOPT ALLEMAAL

Mijn volgende opdracht was van Tom Kok, directeur bij de FBTO in Leeuwarden toen. Hij zat net als ik bij de Rotary in Leeuwarden en ik kon uitstekend met hem opschieten. Ik had nog voor hem gevochten om hem bij de Rotary te krijgen, want men vond dat dat soort mensen te weinig tijd hadden en dus te weinig zouden kunnen komen. Ik ging daar tegenin en stelde dat ik veel liever één goede man bij de club had, die één of twee keer per jaar iets heel belangrijks voor ons tot stand kon brengen, dan iemand die altijd aanwezig was en niets toevoegde aan de club of aan Friesland. Dat was nogal hard geseld natuurlijk, maar een groot aantal leden hield onmiddellijk zijn mond, want daar had ik een gevoelige snaar geraakt. Een waarheid als een koe. Uiteindelijk kreeg ik het na wat drammen voor elkaar.

Tom vroeg of ik iets met hem wilde drinken in de pub en hij vertelde mij dat hij tien teamleiders zocht voor de FBTO. Hij wilde wat meer vernieuwing binnen zijn bedrijf halen en vroeg of ik dat type kon zoeken voor hem. Ze mochten dus pertinent niet uit de verzekeringswereld komen, dan zouden ze al snel weer vastgeroeste ideeën hebben. Een heel leuke opdracht.

Voor de FBTO heb ik dus diverse medewerkers gezocht, niet de zwaarste personen, hoewel later wel een paar, maar toch leuk als begin. Toen kwamen er andere, zwaardere opdrachten die beter bij me pasten. Daar kon ik mijn kennis en ervaring goed in kwijt en ik kwam eindelijk tot mijn recht. Het paste me als een handschoen en het ging erg goed.

1995 - HANS WEZENAAR

Het leek me een goed idee om toch nog eens met Hans Wezenaar te gaan praten, die kende veel mensen en bedrijven. Als holdingdirecteur van Batavus was hij een belangrijk contact. Mensen in die posities hebben veel mensen in dienst, dus kunnen daar ook opdrachten aan vast zitten. En hij was ook nog eens commissaris bij diverse bedrijven.

Toen ik hem belde, vond hij het direct een goed idee en we spraken weer af in Hotel Tjaarda, waar hij immers ook commissaris van was, dan genereerde het nog wat omzet.

We bestelden iets en ik vertelde hoe het mij was vergaan sinds zijn aanbod om directeur van Batavus te worden. Hoe ik gevraagd werd om me aan te sluiten bij Maes & Lunau in Amsterdam en over mijn onderzoek naar de mogelijkheden voor headhunting in het noorden.

'Ik vind dat een goede headhunter maar met één kandidaat mag aankomen, namelijk de beste en degene die perfect geschikt is', zei Hans.

'Dat kan op zich wel, maar dan is er minder feedback van andere kandidaten en is het dus noodzakelijk om meer gesprekken vooraf te hebben, zodat je elkaar precies kent. Dat kost veel tijd en soms is het handiger om met wat meer kandidaten te praten en dan feedback te geven over waarom wel of niet', antwoordde ik naar eer en geweten.

We praatten nog wat en ik wilde toen toch nog proberen om de werkelijke reden van mijn uiteindelijke afwijzing bij Batavus te achterhalen.

'Jammer dat het toen niet door ging zo plotseling', zei ik.

'Ja, dat ging niet helemaal goed. Ik kreeg er toch niet een goed gevoel bij op het laatst', gaf hij aan. 'Het is uitgekomen voor ik het aan iemand had verteld, dus moet jij ergens wat gezegd hebben', vervolgde hij.

'Ik heb wel mijn mentor bij de Rotary, Ruud ter Schiphorst, iets verteld en wat later Ger de Vries, mijn holdingdirecteur. Hebben die dan iets gezegd?' vroeg ik, maar hij gaf daarop geen antwoord.

We praatten weer verder over van alles en nog wat.

'Weet je dat je een probleem met je geheugen hebt?' vroeg Hans ineens.

Waan!
↳ dit heeft Hans Wezenaar nooit gezegd!

'Ik? Een probleem met mijn geheugen? Dat bestaat niet, mijn geheugen is juist uitstekend, ik win juist alle rechtszaken omdat ik altijd precies weet hoe het is gegaan en daar nooit een fout in maak.'

Hij gaf eerst weer geen antwoord en at weer verder.

'Het gerucht gaat dat je vrouw een nymfomane is en dat je dat niet weet of niet kan onthouden', zei hij toen aarzelend.

Ik was stomverbaasd, want Wies was juist de meest preutse vrouw die ik kende, dus dat zei ik hem dan ook, zonder enige aarzeling.

'Dat is onmogelijk, want Wies, mijn vrouw, is juist heel preuts en komt hier uit de provincie. Dan had ik het zeker geweten, nog nooit heeft iemand mij dat verteld', zei ik hem indringend en recht in de ogen aankijkend.

Ik snapte er niets van en hij begon weer over iets anders. Ik vergat het voorval snel weer. Het was te onwaarschijnlijk, het moest een vergissing zijn en over iemand anders gaan. Maar ik vroeg me nog wel af of dat de reden was geweest dat het toen plotseling was afgekap. Een referentie die mij in een kwaad daglicht wilde stellen? Iemand van kantoor, die het niet kon hebben dat ik directeur van Batavus werd? Daar was het bij Kees Tabak bekend, omdat die via zijn contacten bij Batavus al iets gehoord had. Maar hij zou zijn mond houden. Verder was alleen Ruud ter Schiphorst op de hoogte, omdat ik had gevraagd wat hij nog van Batavus wist en doorvroeg. Zou hij Hans Wezenaar gewaarschuwd hebben of heeft Hans gebeld met Ger de Vries?

Ik liet het verder maar rusten, er was nu toch niets meer aan te doen.

1995 - DE NOM

Op een dag was ik bij een bijeenkomst van het Nederlands Centrum van Directeuren in Groningen, daar was ik immers deels ook lid van. Het NCD organiseerde bijeenkomsten die heel leuk 'op weg naar huis-bijeenkomsten' werden genoemd. Eén keer per jaar deden we dat gezamenlijk met de groep Groningen ergens in een restaurant. Daar was ik altijd bij, want dat vormde weer een heel nieuw netwerk voor mij.

Toen ik aan een tafel ging zitten om te gaan dineren, bleek ik toevallig naast Klaas Kestra van de NOM te zitten. Die kende ik nog niet. Hij vroeg natuurlijk wie ik was.

'Smedema, ik ben nu headhunter, dus ik houd me bezig met het zoeken naar managementteamleden.'

'O, ja dat vak ken ik wel. We gebruiken dat soort jongens ook wel eens voor onze deelnemingen', zei hij. 'Ik ken een Smedema van Euro-Routing, Marinus

waar

Smedema, die had ook een broer in zijn bedrijf. Heb jij daar dan gewerkt soms?’

‘Ja, dat klopt, ik heb daar dertien jaar gewerkt, maar we zijn met ruzie uit elkaar gegaan later.’

‘O ja, dat weet ik nog als de dag van gisteren. Wat heb ik een ellende met die broer van jou gehad, verschrikkelijk.’

Ik keek hem aan en vond zijn openheid verfrissend. Het paste helemaal in mijn straatje voor het eerst in mijn leven. Gezien de vele rechtszaken kon ik dat ook beamen en dat gaf al direct een goede band. Ik beaamde dat dan ook en ik vertelde hem dat ik na die tijd outplacementadviseur was geworden en daarna headhunter. We konden meteen goed met elkaar opschieten.

Hij vertelde direct dat hij dringend een goede financieel directeur zocht voor een bedrijf in de metaal, een deelneming van hun.

Ik vroeg nog wat door en zag de juiste man zo voor me. Dus ik vertelde hem hoe de juiste man er qua profiel uit moest zien. Niet uit een grote cultuur, maar gewend aan een klein bedrijf en een handen uit de mouwen-mentaliteit. Iemand met meer kennis dan alleen van financiën, want bij een klein bedrijf moest je veel flexibeler zijn en breder zijn om te kunnen overleven. Tot slot liefst ondernemend en duidelijk boven de materie staand.

Hij was stomverbaasd en beaamde dat.

‘Jij ziet dat heel goed zo in een kort ogenblik en zonder veel achtergronden te hebben gehoord, dat is heel knap van je.’

‘Ja en ik weet ook wel iemand die precies geschikt zou zijn’, zei ik er direct achteraan, want ik dacht al aan iemand die ik kende.

‘Nou, wie dan?’ vroeg hij nieuwsgierig en verbaasd.

waar

Ik gaf hem het profiel en de omgeving waar hij nu werkte, zonder zijn naam te noemen. Anders gaf ik mijn kennis zonder fee weg en daar had ik geen belang bij. Bovendien wilde ik de man niet in gevaar brengen door zijn naam nu al te noemen. Misschien dacht Klaas dan wel dat hij weg wilde en kreeg mijn man daardoor een slechte naam, zonder dat hij ooit hierover gesproken had. Ik wist niet eens of hij weg wilde, ik dacht alleen dat zo’n soort man geschikt zou zijn. Meer niet.

‘Ja, maar die mag daar niet weg. Die man ken ik wel denk ik, want dat is een bedrijf waar wij deelnemer in zijn, dus die kan ik daar echt niet missen’, gaf hij direct als antwoord en dus zonder de naam gehoord te hebben.

‘Maar jij weet precies de goede man te noemen, heel goed met zo weinig informatie. Je moet me morgen even bellen voor een afspraak. Dan krijg je, als het klikt verder en het niet te duur is, wellicht een opdracht om die man te gaan zoeken.’

Ik was verbaasd, dit ging wel heel goed zo. Ik wist toevallig precies wat hij nodig had en hij wist omgekeerd weer precies de man die ik bedoelde zonder dat ik veel had gezegd. Alsof we elkaar aanvoelden en dat bleek later ook precies te kloppen. We hadden onderling maar een half woord nodig en dan wist ik al wat hij zocht.

Ik kreeg de opdracht later en kon die uitstekend uitvoeren. De man begon als financieel directeur, maar werd een jaar later al algemeen directeur. Vele jaren later mocht hij niet eens weg, toen ik voor de bewuste man een schitterende baan had gevonden.

waar

Zo begon via de ellende met Marinus een uitstekende relatie met Klaas Kestra, een geweldige vent met veel kennis, zeer scherp en met een enorm netwerk. Ze zaten in wel honderdveertig bedrijven en hij bepaalde uiteindelijk wie een opdracht kreeg en hoe en wat. In totaal vele tientallen kandidaten gezocht en ook allemaal geplaatst, op één na dan. Daar ging iets mis in de communicatie met de directeur. Toen ik merkte dat er iets mis ging, mocht ik niet eens bij de gesprekken van die directeur aanwezig zijn. En zonder feedback werd het heel erg moeilijk. Dus heb ik die opdracht na driekwart jaar en na maar liefst achttien kandidaten te hebben voorgesteld maar teruggegeven. Een hopeloos geval, terwijl ik zeker goede kandidaten had aangedragen. Veel kandidaten haakten overigens af, toen ze hun toekomstige baas begonnen op te merken. Heel sterke kandidaten willen alleen werken onder een nog sterkere baas en gelijk hebben ze. Als je moet werken onder mensen van lager niveau, dan zal dat zich uiteindelijk wreken. Zo iemand ziet de zaken verkeerd of kan het nog niet bevatten of zien zoals jij het wel ziet en uiteindelijk krijg je ruzie of onenigheid. Het was dus niet helemaal mijn schuld, om het voorzichtig te zeggen.

Maar met Klaas ging het prima, we spraken elkaar bij ieder opdracht en gingen meestal even lunchen. Hij had nog wel eens een andere headhunter of een bureau ingeschakeld, maar daar moest hij van alles vertellen en allerlei vragen beantwoorden en daar werd hij niet goed van.

‘Met jou ben ik met een lunch al klaar, zonder domme vragen. Je stelt een paar kandidaten voor en we zoeken de beste man uit. Klaar is Kees’, zei hij. Dus hij werd mijn grootste opdrachtgever en we hebben nooit problemen gehad.

waar

1995 - ALLE NEGATIEVE ZAKEN HEBBEN HUN POSITIEVE KANT

Mijn filosofie dat ellende ook altijd zijn positieve kanten heeft, kwam weer eens prima uit. Ik had door alle ellende inmiddels wel geleerd dat goede mensen door

veel ellende mee te maken juist leren. Anderen die het allemaal via erfenissen of anderszins gewoon aangereikt krijgen, leren veel minder en blijven qua ontwikkeling vaak achter.

Het moeilijke is dan vaak om bij het negatieve die positieve kant te zoeken, dat is meestal niet zo eenvoudig. Maar ik zag dat vaak snel genoeg en leerde om juist kansen te zien in zaken die fout dreigden te gaan.

Een voorbeeld is om in te zien dat je door automatisering kansen schept voor medewerkers, die eerst eentonig werk deden en later leuker werk met een hogere toegevoegde waarde doen. Maar ook als het je slecht gaat en je dus juist leert en er iets aan probeert te doen. Heb je ergens minder verstand van, waar heb je dan juist wel veel verstand van? Als je ergens zwak in bent, waar ben je dan juist sterk in?

Dat laatste kon ik heel goed gebruiken bij mijn headhuntersactiviteiten. Als ik er achter was waar iemand zwak in was, wist ik ook al vrijwel zeker waar hij wel goed in zou zijn en andersom ook natuurlijk.

1995 - DE INDUSTRIEELE GROOTE CLUB AMSTERDAM *waar*

Omdat ik het Advanced Management Program van Nyenrode gedaan had, kreeg ik bericht dat ik lid kon worden van de VCV. Dat is de Voortgezette Compagnie van Verre, de Alumni club van de Universiteit.

Dat leek me wel wat en later bleek ook nog dat deze club weer lid zou worden van de Industriële Groote Club Amsterdam. Men zou gaan samenwerken. Die club werd wat te oud en Nyenrode was een mooie aanvulling.

Dus werd ik automatisch ook lid van de club in Amsterdam. Daar zaten heel veel zware directeuren in en een basis in Amsterdam om daar ook een netwerk te hebben, leek me heel nuttig bij het headhunting.

Ik had me opgegeven voor de eerste bijeenkomst en uiteindelijk was ik de enige uit Friesland die daar als lid regelmatig kwam. Er waren verder ook geen of weinig leden uit het noorden van het land.

Ik bezocht wat 'tafels', dat zijn groepen met mensen met dezelfde interesses. Dus bijvoorbeeld marketing of financiën.

Ik vond het heel leuk, maar het was toch wel veel te ver rijden. Anderhalf uur heen en dan ook nog weer terug, vaak diep in de nacht en met een borrel op. En mijn opdrachten kwamen uit het noorden en niet uit Amsterdam.

Ik ontmoette er goede mensen. Ik werd zelf nog door een headhunter bij een bedrijf voorgesteld, maar dat wilde ik niet meer. Ik wilde geen loonslaaf meer zijn.

Toen ik op een keer op een feestavond was, waarvoor iemand nog speciaal had gevraagd of ik zou komen, zat ik voor ik het wist naast Paul Bremer, de Amerikaanse ambassadeur. Ik wist niet eens dat hij lid was en hij kwam ook nooit natuurlijk.

Hij ging ergens zitten in één van die grote, leren fauteuils en ik wilde hem netjes wat ruimte geven, die man had natuurlijk een heel ander niveau van kennissen, leek me.

'Ga daar nou eens even rustig zitten', zei iemand tegen mij, op de plaats naast hem wijzend. Wat ik vreemd vond, want een man als Paul Bremer was echt boven mijn niveau, vond ik. Maar hij duwde me praktisch in de stoel, alsof het zo moest gaan en na deze aanzet vond ik het geen probleem. Je kunt zo'n man ook niet als een melaatse behandelen natuurlijk. We praatten wat over hoe hij het vond in Nederland en toen leunde hij voorover en zei iets tegen me. Maar toen ik probeerde te begrijpen wat hij zei, lukte het me niet. Ik was alweer vergeten wat hij zei en kon het niet goed volgen. Ik knikte wel steeds, maar begreep niet waar het over ging. Het was weer net alsof alles traag ging en ik kon me niet goed concentreren. Hij had het ook over Al Rust en dat ik die uit Duitsland kende. Jullie zijn goed op de hoogte, zei ik nog. Hij knikte van ja. Toen vroeg hij of Al Rust mij ooit gewaarschuwd had.

'Ja', antwoordde ik, na even nagedacht te hebben. 'Die heeft me ooit voor Klaus Maurers gewaarschuwd.'

'Nergens anders voor?'

'Nee, waarvoor zou dat dan moeten?'

Maar hij vroeg door. 'We moeten heel zeker weten dat hij je niet gewaarschuwd heeft verder, behalve dat met die Klaus.'

'Nee, nergens over, ik heb hem ook nooit meer gezien, wel heeft hij me nog gebeld om me te vragen of ik zijn eregast wilde zijn. Guest of honour.'

'Dus je zou vermoedelijk ook niets zeggen, omdat jullie vrienden waren zeker?'

Ik knikte maar van ja, dit gesprek was wel vreemd zo. Ze wisten heel veel, maar blijkbaar niet genoeg. Maar het was weer alsof mijn brein niet meer goed werkte, ik kon niet meer denken. Dat dit een cruciaal gesprek was en helemaal in scène gezet, drong niet goed tot me door. Het kon ook niet goed tot mijn brein doordringen.

Het gesprek liep dan ook niet goed en we gingen maar weer uit elkaar. Toch leuk om hem even persoonlijk te hebben gesproken. Dat kan alleen in zo'n club, in Friesland kun je dat wel schudden. Ik sprak veel groten der aarde daar bij die club, maar het nut was beperkt. Wel heel gezellig.

Ik bleef een paar jaar lid, maar kwam steeds minder vaak, hoewel het een uitstekende club was. Als zo'n club in het noorden had gezeten, dan was dat uitstekend geweest. Veel later begon men in Groningen iets dergelijks.

1995 - JAN DE VRIES GESPREK

Op een avond gaaf ik de telefoon en Jan de Vries wil even met me praten ergens over.

Nu willen veel mensen dat dus dat is voor mij een normaal verzoek. We spreken ergens af en praten eerst over van alles. Dan begint Jan over iets heel bijzonders. Hij heeft heel vroeger eens contact gehad met een vrouwtje dat misschien zwanger van hem was geworden. Hij vond dat het op haar weg lag om aan voorbehoedsmiddelen te doen. Hij had er nooit meer over gehoord van haar, maar denkt dat ze misschien een zoon heeft van hem. Jan brengt het heel voorzichtig allemaal en vertelt nog wat, maar op de één of andere manier begrijp ik het verhaal niet goed. Alsof ik het niet kan vatten. Het vrouwtje was hem door iemand aangewezen. Ze woonde in die nieuwe wijk van Leeuwarden toen.

Ik voel me vreselijk. Waarom vertelt Jan me dat soort zaken, die me helemaal niets aangaan? Ik praat er maar wat omheen en begin steeds over wat anders. Dan maken we een eind aan het gesprek en mag ik gelukkig weer weg. Opgelucht rijd ik weer naar huis en ben het hele voorval snel weer vergeten.

Dan belt Jan later dat hij in de buurt is en even wil langskomen voor een praatje. Hij zou Jannie meenemen. Prima ik ben gewoon thuis, dus dat kan wel. Maar als hij aanbelt, is hij alleen.

'Waarom is Jannie er niet, die zou toch meekomen?'

'O, die is even ergens op bezoek' zegt hij merkwaardig aarzelend. Alsof er iets aan de hand was. 'Ze durfde niet direct mee te komen, maar je vindt het niet erg? Dan haal ik haar even op.'

Ik ben stomverbaasd. Hoezo ophalen, hoezo bang, waarvoor dan? Er is zeker iets voorgevallen, wat ik niet door heb gehad. Maar wat dan?

'Natuurlijk, haal Jannie op, dat is toch geen probleem.' En Jan haalt duidelijk opgelucht Jannie op.

Als Jannie er bij komt zegt ze 'Ik dacht dat je het niet op prijs zou stellen meer, en wist niet hoe hier mee om te gaan hoor.'

'Kind er is toch niets aan de hand, waar maak je je nou druk om' zeg ik maar joviaal tegen haar, ook niet begrijpend waar dit allemaal om gaat.

'Je bent een man van de wereld hoor', zegt Jannie tegen me 'wat ben jij een fijne vent.'

We praten nog wat en dan vraagt Jannie wat ik dan van het gesprek vond met Jan vorige week. Ik moet even nadenken en weet nog vaag dat Jan iets had over dat vrouwtje en wil daar niet over spreken, dus wimpel het wat af als niet mijn zaak. Wat Jannie en Jan weer vreemd vinden. Ze hadden veel meer verwacht.

WAAN

Het gaat me niet aan zeg ik, het zijn de zaken van iemand anders.

Het gesprek liep wat vreemd verder, maar we nemen zoals altijd vriendelijk afscheid.

Maar als we veel later bij Jan en Jannie op een verjaardag zijn, vraagt een dochter mij plompverloren tijdens een gesprek 'heb je kinderen bij iemand anders? Of heeft iemand anders kinderen bij je vrouw?'

Wat ik ontken natuurlijk. 'Nee, hoe kom je erbij, dat zou Wies nooit willen.' Ze kijkt me wat vreemd aan vind ik en loopt weer naar iemand anders. Wat een vreemde vraag en ze was verbaasd over mijn antwoord ook nog. Is er wat aan de hand soms? Maar ik kan niets bedenken.

Als iedereen weggaat, willen Jan en Jannie nog even napraten. Ook daar wat vreemde vragen en over het gesprek met Jan. We beginnen snel over wat anders, hebben het erg gezellig en gaan weer erg laat naar huis.

heeft dochter nooit gevraagd
wan!

1995 - JUNIOR MINING CANADA

waar

Met mijn aandelen ging het slecht, maar met Winspear, een diamantmijn, ging het goed. Ze vonden een groot gebied met een dikke laag kimberlite, een laag met diamanten dus. En al vrij snel deed de grote De Beers, de grootste organisatie ter wereld op het gebied van diamanten, een bod op Winspear. Ze boden vijf dollar en Wies en ik maakten een dikke winst, want die aandelen hadden we voor ongeveer één dollar gekocht.

Dat maakte wat goed van de verliezen die ik had geleden met andere mijnen. In totaal verloor ik overigens met die aandelen. Wel leerde ik ervan voor later, wat goed van pas kwam en mijn verliezen weer een beetje goed maakte. Mijn kennis van mijnen was nu zo groot dat ik gewoon op de achterkant van een sigarendoos kon uitrekenen wat de waarde moest zijn. En dat bleek later redelijk te kloppen.

Het bleef me bezig houden en ik vond het heel leuk. Het was een hobby geworden.

1995 - PERDOK

Op een avond belde Jan de Vries mij op over een goede kennis van hem, Perdok. Hij zocht een nieuwe baan en Jan had hem naar mij doorverwezen, zodat ik

hem als headhunter misschien ergens kon plaatsen of in ieder geval wat advies kon geven. Dus vertelde ik Jan dat die Perdok mij dan maar even moest bellen voor een afspraak.

Hij belde, maar sloeg mijn uitnodiging om even in Hotel Drachten te gaan praten eerst af. Hij stuurde vreemd genoeg ook geen CV. Heel merkwaardig allemaal, want als je wat wilt, zul je een CV moeten laten zien natuurlijk. Dus ik liet het dan ook zitten verder. Ik had hem wel gewezen op mijn kandidatenbestand dat hij via internet kon benaderen en dat uitsluitend voor mij in te zien was.

Toen Jan de Vries mij later vroeg hoe het met Perdok afgelopen was, vertelde ik hem dat die nog geen afspraak wilde. 'Vreemd', zei Jan. 'Maar ik heb hem nooit zo kunnen begrijpen. Ik zal nog eens met hem praten, want hij zou jou nog iets vertellen.'

Weer een paar weken later had Jan contact met Perdok gehad en hij zou mij nu toch bellen voor een afspraak. En weer noemde Jan dat hij mij iets zou vertellen.

Perdok belde me en we hadden nu toch een gesprek in Hotel Drachten, waar ik hem wat advies gaf en beloofde om ook naar een positie voor hem uit te kijken.

Tijdens het gesprek kwam nog ter sprake dat Perdok bij Van der Heide had gewerkt vroeger en hij keek me daarbij wat nadrukkelijker aan. Vreemd. Ik wist dat ik daar vroeger, tijdens de bouw van mijn huis, materialen weghaalde en dat zijn personeel de waterleiding en de verwarming bij mij hadden aangelegd, maar ik vond dat nu niet iets om over te beginnen, dus ging ik er niet op in en begon over de verdere adviezen.

'En? Heeft Perdok het je verteld?' vroeg Jan de Vries toen ik hem later trof. 'Wat zou die me dan verteld moeten hebben?' vroeg ik. 'We hebben gewoon zijn CV doorgenomen en ik heb hem verteld wat hij zou kunnen doen en ik zou het verder in de gaten houden als ik iets voor hem zou tegenkomen, meer niet.'

'Nou, dat is merkwaardig', zei Jan. 'Hij zou jou iets vertellen.'

'Wat is dat dan?' vroeg ik Jan, nu toch wel nieuwsgierig geworden, want dat moest dan iets anders geweest zijn dan zijn CV.

'Dat is een zaak voor Perdok zelf', zei hij en begon snel over iets anders. Een paar weken later belde Riëks Perdok mij en vroeg of ik al wat voor hem had.

'Nee, zo snel kan dat niet en de kans dat ik iets voor je heb is zuiver toeval. Ik ga nooit op zoek voor mensen, dus je kunt het best zelf contacten leggen met mensen. Ik zal moeten wachten tot ik een opdracht heb of toevallig wat hoor.'

Hij zou verder kijken, maar wat later belde hij weer en was zelfs boos.

'Ik geloof er niets van dat je niets voor mij weet. Volgens mij is er iets anders aan de hand en is dat de oorzaak', zei hij.

'Wat zou dat dan moeten zijn? Als ik iets vind, dan kan ik er geld mee verdienen, dus waarom zou ik dat dan niet doen?'

Hij sputterde een beetje tegen, maar moest er toch wel genoeg mee nemen. Ik vond het maar vreemd. Ik praatte gratis met hem en gaf hem advies en nu was hij boos omdat hij dacht dat ik voor hem op zoek ging. Merkwaardige mensen allemaal. Ik zette het uit mijn hoofd.

Na een bijeenkomst van de Commerciële Club Friesland in Lauswolt, vroeg ik Jan de Vries of hij zin had om nog even met me mee te gaan voor een borrel. Daar had hij wel oren naar en we gingen naar ons huis in Drachten.

Toen we daar even om het huis liepen om dat te bekijken, zei hij plotseling dat hij vroeger ooit hier in de Sydwende geholpen had met de bekleding van een gevel. Er moest nog wat hout op.

'O, weet je nog waar dat was? Want ik heb hier ook mensen aan het werk gehad bij de bekleding van de gevels.'

'Nee, het zag er toen heel anders uit dan nu, dus dat weet ik niet meer.'

Dat klopte wel, het groen was hier veel groter en hoger geworden, dus dat herkende je niet meer.

We dronken nog een glas whisky samen, voordat hij weer naar Leeuwarden ging. Pas jaren later zou ik me dat gesprek weer herinneren.

W A A N

Jan de Vries heeft
nooit geholpen bij
onze gevelbekleding

1995 - JAN EN JANNIE DE VRIES

We gingen steeds meer om met Jan en Jannie de Vries. Regelmatig gingen we gezamenlijk uit eten en we konden goed en veel praten onderling.

Op een avond kwamen ze bij ons thuis op bezoek en onze kinderen waren er natuurlijk ook.

'Wat hebben jullie verschillende kinderen', zei Jannie spontaan. 'Ze lijken helemaal niet op elkaar. En Jorrit lijkt sprekend op Perdok, de baas van Jan en Arne zou zo een zoon van Jan zelf kunnen zijn!'

Wies en ik lachten er maar om, want dat moest zuiver toeval zijn. Wies was nooit vreemdgegaan en zou dat ook nooit willen. Ze hield van mij en wilde alleen van mij kinderen. Maar ik dacht er nog wel even over na. Ze had gelijk, Arne leek inderdaad een beetje op Jan. Dezelfde krullen en hetzelfde gezicht. En Jorrit heb ik nooit op mij vinden lijken. Hij was ook qua karakter anders dan ik.

→ heeft Janny NOOIT
GEZEGD.

W A A N 324

helemaal niet!

Die Perdok had ik weleens gezien toen ik hem sprak over een andere baan en ja, Jorrit leek sprekend op hem.

We dronken een borrel en gingen uit eten bij het Spijshuis in Boornbergum, een heel goed restaurant waar Jan en Jannie nog nooit geweest waren. We hadden het weer gezellig samen en vonden dat we het gauw nog eens moesten doen.

1996 - DE VETTE JAREN

waar

Alles ging heel goed nu. Ik had werkelijk schitterende jaren en verdiende aan omzet, al in het eerste jaar dat niet eens volledig was, 200.000 gulden. Het volgende jaar al 280.000 gulden en vervolgens steeds ruim 300.000 tot zelfs 340.000 gulden, dus ongeveer 140.000 euro.

Het ging me heel gemakkelijk af, feitelijk werkte ik slechts halve dagen. Hoewel, als je het gras maaide, dacht je toch nog aan waar een kandidaat op dat moment zat en waarom hij dan weg wilde. En welke cultuur het nu moest zijn, om straks in dat bedrijf goed te kunnen functioneren. Wat de succesfactoren van het bedrijf zijn en vervolgens welke succesfactoren de nieuwe kandidaat moest hebben om succesvol te kunnen functioneren. En meer van dat soort zaken. Ik was altijd met een positie bezig en liet het niet los tot ik een oplossing had gevonden. En wist je eenmaal waar dat soort jongens zaten, dan was het niet zo moeilijk meer.

Dat gaf aan dat ik precies op mijn plek zat en ook veel toegevoegde waarde kon leveren aan de opdrachtgevers. Als het geen werk voor je is, dus je ervaart het niet als werk, dan is het precies waar je goed in bent. Op het lijf geschreven. Ik had weleens dat ik al na een paar uur de juiste man wist te vinden. Dan verdiende ik dus vele duizenden euro's in een paar uur. Maar gemiddeld natuurlijk veel langer.

Waar ik goed op lette, was of een bedrijf eerlijk en open was en of een kandidaat eerlijk en open was. Uit welke personen het team bestond dat leiding gaf aan het bedrijf en hoe de kandidaat daarin zou kunnen functioneren.

Ik was inmiddels een meester in het onderscheiden van 'echt en onecht'. Dat was mijn geheime wapen. Veel mensen zijn de hele dag bezig met de waan van de dag en lopen van het ene probleem naar het andere, terwijl als je het in één keer goed en eerlijk en dus 'echt' doet, dan doe je immers de juiste dingen, gaat alles veel gemakkelijker.

Dus ik hielp 'echt' mijn opdrachtgevers. Niet om veel te verdienen, maar om een goede man of vrouw neer te zetten. Dat verschil merkten de opdrachtgevers

dan ook wel, waardoor mijn relatie met de opdrachtgevers anders en 'echter' was. Soms lukte dat niet, dan had ik er ook direct meer moeite mee. Met Klaas Kestra van de NOM en andere mensen die daar werkten, liep het prima. We konden nog steeds lezen en schrijven met elkaar. We hebben, voor zover mij bekend, nooit problemen gehad over geplaatste kandidaten. Ook kon ik goed onderscheid maken tussen 'regelniveaudenkers', de 'inzichtniveaudenkers' en de besten, namelijk de 'principeniveaudenkers'. De goede leiders waren altijd mensen die de principes van de zaken waar ze mee bezig waren, konden doorgronden. Terwijl de directeuren of mensen die altijd van probleem naar probleem renden, altijd regelniveau of hooguit inzichtniveautypes waren. Je kon ze al onderscheiden door het feit dat ze nooit tijd hadden. Ze moesten immers van brandje naar brandje rennen. Ik leerde achteraf dat ik het bij IHN prima had gedaan. Onder andere omstandigheden was het een succes geworden. Nu was het niet gelukt doordat ik geremd werd en door de overname door de Grontmij. Zeker mijn omgekeerde organogram was een succes geweest. In Amerika had men tegen me opgezien. Hier in Nederland werd je kop eraf gehakt, omdat je boven het maaiveld uitstak en dat kon natuurlijk niet. Vaak zijn het anderen die je leven kapot maken of het onnodig zwaar maken. Op dat moment kon ik nog niet eens vermoeden hoe erg dat in mijn geval achteraf zou blijken te zijn.

→ ACHTERDOCHT ←

1996 - HET MEISJE MET DE TEKENINGEN

Toen ik op een avond thuis in mijn kantoor was, ging de bel en was het een meisje dat in het Engels tegen me begon te praten over haar tekeningen. Ze studeerde Kunst en maakte tekeningen. Ze wilde graag dat ik een tekening kocht, dan kon ze iets bijverdienen. Ik bekeek haar en vond het maar vreemd. Ik wilde helemaal geen tekeningen kopen en zeker niet aan de deur. Na een bewonderende opmerking over haar tekeningen te hebben gemaakt, zei ik dat ook.

Ze vertelde nog dat ze hierachter in de Sydwende bij een gastgezin woonde. Maar voordat ik de deur weer kon dicht doen, vroeg ze of ik een Amerikaan kende. 'U heeft toch contact gehad met een Amerikaan?' vroeg ze.

Het was net alsof ze het zelf niet geloofde en ik kon zo snel niets bedenken. Ik kende wel wat mensen via internet, maar vooral Canadezen en niet in persoon. Dus antwoordde ik ontkennend.

Ze vroeg nog snel of ze foto's mocht maken van dit mopie, aparte huis. Wat ik prima vond natuurlijk.

WAAN.

NOOIT GEBEURD

1997 - ROTARY EN VOORSPELLING BELEGGINGEN

waar
Toen ik een lezing moest houden voor mijn Rotary Club, deed ik dat over de in mijn ogen veel te hoge beurskoersen. Ik vond het levensgevaarlijk. De koers-winstverhoudingen waren al veel te hoog doorgeschoten, maar de beurzen bleven rustig doorgaan. Ik voorspelde dan ook dat het goud, dat al behoorlijk laag stond, uiteindelijk omhoog zou moeten. Bij deze prijzen, van rond de driehonderd dollar, konden de mijnen nooit rendabel werken en dus ontstond er een gebrek. Vraag en aanbod bleven heel belangrijk. En toen ik hen vertelde dat ik verwachtte dat de beurzen omlaag moesten, keek men alsof ze het in Keulen hoorden donderen. En in plaats dat de goudprijs later steeg, ging het nog verder omlaag en de beurzen stegen nog verder. Heel abnormaal.

De Rotary vroeg me om eerst inkomend voorzitter van de club te worden en dan in 1998 voorzitter, tot in het jaar 1999.

Je hoorde zoiets niet te weigeren en ik accepteerde, mede omdat ik er wel tijd voor had. Ik had alles goed onder controle en kreeg dat gemakkelijk voor elkaar. Ik vroeg een aantal leden als secretaris, maar niemand had zin. Ik belde toen Reint Jelsma, de apotheker van de Tweebaksmarkt in Leeuwarden en die accepteerde het wel. Terwijl die nu juist weinig tijd had met zo'n drukke baan. Reint bleek een heel aardig en integer persoon te zijn, hoewel hij door zijn drukke baan inderdaad wel wat problemen kreeg met alle werkzaamheden. Ik gaf dan ook aan dat de taak van secretaris te omvangrijk was en zou moeten worden opgesplitst in twee delen.

1997 - GTI HOLDING

waar
Via Jan de Vries kreeg ik de naam door van het Hoofd Personeelszaken van GTI Holding in Bunnik, de heer Bijker. Volgens Jan moest ik daar eens even mee bellen, omdat ze in Roden naar een goede man zochten voor directeur Installaties Industrie. Men zocht een topper en hij had mijn naam al genoemd als goede headhunter daarvoor.

Hij had ook al eens verteld dat die Perdok, waar ik geen opdracht voor had gehad en dus niet had kunnen plaatsen, nu zijn baas was geworden. Hij had zelf de naam genoemd toen zijn baas Piet Barnhoorn ernaar vroeg. Jammer, dacht ik toen nog, Jan had de opdracht ook aan mij kunnen geven, dan had ik iemand kunnen zoeken.

Maar dit was toch erg aardig. Ik belde en kreeg zowaar direct een afspraak in Bunnik. We praatten wat en ik zei dat ik wellicht wel een goede man wist. Ik dacht aan Wim Klok, die ik al eens eerder had gesproken en een heel goede indruk op mij had gemaakt. Maar dat zei ik natuurlijk niet tegen de heer Bijker. Hij was onder de indruk en wilde samen met mij een afspraak met de directeur van Roden, Perdok dus. Dat ik die al eerder had gesproken, was ik al min of meer vergeten, hoewel de naam me wel bekend voorkwam. Ik vond het prima en zei dat ik intussen mijn man zou polsen of hij zin had in die positie. En dat bleek het geval.

Maar Perdok bleek mij niet te willen spreken. Ik moest met Koeling, een medewerker personeelszaken, spreken. Een heel ander niveau dan Bijker en Perdok. Heel vreemd.

Later hoorde ik van de heer Bijker dat Perdok had gezegd dat hij mij kende en niet met me wilde spreken. Hij kende Wim Klok ook al en wilde niet betalen voor iemand die hij al kende. Het leek wel of Perdok boos op me was, omdat ik hem niet aan een baan had geholpen vroeger. *↳ is nooit geweest*

Nu kennen de meeste opdrachtgevers hun nieuwe man al wel, dat is bijna altijd zo in een klein wereldje als in het noorden. Maar dat maakte Perdok niets uit. Ik heb nooit een cent gezien.

Ik vroeg me later af of het nog iets te maken had met het feit dat ik niets voor hem had gezocht en dat hij toen dacht dat het met iets anders te maken had. Maar hij had nooit gezegd wat dat andere dan was geweest.

1997 - WIES EN JAAP

We hadden veel contact met Jaap en Wimke, die nog steeds schuin tegenover ons woonden. Jaap was wel heel close met Wies vond ik, ze gingen ook beiden naar de Beampiepercup van de tennisvereniging. Maar ik wist van Wies dat ze niets met Jaap wilde, dus ik maakte me niet ongerust. Ze zou Wimke ook nooit willen bedriegen, dus waarom zou ik me ook zorgen maken?

Wat wel heel merkwaardig was, was dat ik steeds losser over seks ging denken en vooral met betrekking tot Wies. Als ik met haar vree, dacht ik steeds vaker aan andere mannen die het met haar deden. Op zich redelijk normale fantasieën en ik dacht ook weleens aan andere vrouwen die ik was tegengekomen en fantaseerde dat ik ermee vree.

Ik werd dus wat losser dan vroeger. Net alsof ik meer afstand nam van de normale taboes die er op dat soort dingen rusten.

Op een avond vroeg ik tijdens het vrijen zelfs aan Wies, om haar mening over vreemdgaan wat beter te polsen, of ze het weleens met een ander zou willen doen. Ze was hevig verbaasd.

Ben je gek, dat wil ik niet hoor! Ik kijk wel uit.'

ACHTERDOCHT

'En met Jaap dan?' vroeg ik, want daar was ze immers close mee.

'Nee, hij is gelukkig met zijn Wimke. Nee hoor, ik wil niemand anders dan jij. Bah, wat heb jij een rare gedachten. Viezerd.'

Maar toen we een paar dagen later op een verjaardag bij Els en William waren, de burens die tegenover ons woonden, stond ik toevallig even met Jaap te praten.

'Het eens met een ander doen is niets voor vrouwen hè? Ze houden daar niet van, terwijl mannen daar wat losser tegenover staan', zei hij na wat schuine praat plotseling op vertrouwelijke toon.

Ik was te verbaasd om er op in te gaan en dacht dat het wel toevallig was dat hij daarover begon, net nadat ik er met Wies over gesproken had. Ze zou toch niet met Jaap over dat soort intieme dingen praten? Het was te toevallig, het moest zo zijn dat ze het met Jaap had besproken.

Toen ik het haar die avond in bed vroeg, was ze woedend.

'Ik zal gek zijn zeker. Je moet je vergist hebben, want Jaap zou zoiets ook nooit doen. Je wordt gek jij. Hou op over Jaap die seks met mij vil hebben, ik wil die gekke fantasieën van jou niet meer.'

Dus ze was daar heel duidelijk over en dat klopte ook met de Wies die ik mijn hele leven al kende.

JUNI 1998 - DISTRICTSCONFERENTIE ROTARY FRIESLAND

WAAR

Alle Rotary Clubs in Leeuwarden werden geacht om de volgende districtskonferentie op 6 juni 1998 te organiseren. Dat zou dan met elkaar moeten. Ik was inmiddels inkomend voorzitter en dus stond het vrijwel vast dat ik dat zou moeten gaan doen. Het bleek dat Rimmer Mulder, hoofdredacteur van de Friese Pers, als voorzitter zou fungeren. Hij was lid van de oudste Rotary Club in Leeuwarden.

Het was een hele organisatie en ik werd geacht om de fondswerving op me te nemen. Daarnaast mocht ik als penningmeester ook nog de zaak financieel in de gaten houden. Samen met goede andere leden zagen we kans om 60.000 gulden bij elkaar te sprokkelen. Hoofdsponsor werd Piet Rienks van het uitstekende accountantskantoor Deloitte en Touche uit Leeuwarden. Ze stelden zich erg soepel op, maar kwamen er aan het eind een beetje bekaaid af, vond ik. Te weinig reclame, hoewel dat ook de bedoeling niet was. Ik vond dat ik veel te

veel moest doen binnen de organisatie, dus liet op het laatst het een beetje afweten. Ik had twee functies en de rest liep de kantjes er soms weer vanaf. Pieter Tuinman kwam ik daar ook weer tegen.

Piet Rienks kwam later ook bij de bijeenkomst. Ik heb nog een poging gedaan om hem bij onze club te krijgen, maar dat werd geblokkeerd omdat er al een accountant lid was.

AUGUSTUS 1998 - VOORZITTER ROTARY

KLOPT

In 1998 werd ik voorzitter van de Rotary Club. Het verliep allemaal probleemloos, maar kreeg zoals altijd weinig hulp van de leden. Je moest ze er altijd weer bijslepen, maar dat was vrij normaal bij alle clubs. Reint Jelsma deed het fantastisch en was een grote steun voor mij. Het was een leuke tijd en ik heb veel geleerd. Ik had heel veel contacten met de andere drie Rotary Clubs van Leeuwarden. Goed voor mijn netwerk dus.

Ik leerde Reint ook veel beter kennen en we zagen elkaar ook meer met onze vrouwen erbij. Hij was goed bevriend met Ed van de Beek, die directeur Economische Zaken bij de Gemeente Leeuwarden was. Zowel Reint als Ed waren piloot op van die kleinere vliegtuigen in Eelde, bij Groningen.

Reint en zijn vrouw Marijke hadden een vakantiehuisje bij het Bergummermeer. We werden daar ook een keer uitgenodigd en we vonden het heel gezellig met hun en hun vrienden. Ze hadden ook leuke kinderen. Later gaf ik Reint al onze surfplanken en spullen gratis, want wij gebruikten dat toch niet meer en zijn kinderen wel.

WAAR

Maar hij wilde graag en beslist wat terugdoen voor die spullen en vroeg wat ik wilde hebben. Dan zouden er later ook geen boze gezichten ontstaan als er iets stuk ging of zo. En daar had hij gelijk in, dus vroeg ik hem of hij Arne en Jorrit een keer mee wilde nemen in een vliegtuigje en hen Friesland vanuit de lucht kon laten zien.

WAAR

Dat vond Reint een goed idee en hij regelde met Ed zelfs twee vliegtuigen. De jongens vonden het prachtig en vlogen zelfs tot boven ons huis in Drachten. Ik ging met Reint mee en mocht, na boven ons huis te hebben gevlogen, een stukje rechtuit terugvliegen. Het stelde niets voor, maar ik gaf graag het stuur weer terug voor de landing. Toen we geland waren en later ook Arne en Jorrit landden, bleken die tot boven Ameland te zijn geweest en beiden hadden ook heel even gevlogen. Als beloning nodigde ik Reint en Ed met de kinderen uit voor een hapje eten in een leuk restaurant in de buurt.

1998 - ZOÏ IS NOOIT BY ONS 2/d deur geweest

Laat op een middag ging bij ons de bel. Ik was net druk en geconcentreerd bezig om iets voor te bereiden. Toen ik uit mijn kantoor kwam en de deur opendeed, stond daar iemand uit de Sydwende achter ons. Arne zat met zijn zoon op het Drachtster Lyceum en ze speelden weleens samen. Zijn zoon had hier ook wel geslapen en samen met Arne kattenkwaad uitgehaald, zoals stiekem steentjes tegen de ramen van de burens gooien.

Ik kende hem dus van gezicht en vroeg wat ik voor hem kon doen. Hij keek wat bedremmeld omlaag.

'Ja, ik sta hier wel, maar eigenlijk vind ik het onzin', zei hij en ik keek hem verbaasd aan.

'Dat begrijp je natuurlijk niet, maar het zit zo. We hebben een meisje in huis via de Rotary Youth Exchange en die kwam met een heel merkwaardig en onwaarschijnlijk verhaal. Ze zegt dat ij een Amerikaan kent en dat ze zijn dochter is. Ze heeft het over amnesie en verdringing en meer van die onzin. We denken dat ze niet goed bij haar hoofd is', vervolgde hij.

Ik keek hem nog steeds verbaasd aan.

'Je kent dus niemand waar je veel contact mee hebt gehad, begrijp ik. Dat dacht ik al, stom dat ik me door haar heb laten overhalen. Ik geloofde het al niet, het was zo'n onwaarschijnlijk verhaal', zei hij en hij draaide zich al om en liep de oprit al af terwijl hij zijn excuses aanbood.

Ik bleef nog even als versteend staan en voelde weer die verdoofdheid in mijn hoofd, die ik wel meer voelde als zich een vreemde situatie voordeed. Voor mij was dat een normale reactie op zaken die onbegrijpelijk waren, dus ging ik even later gewoon door met mijn werk.

Dat ik hier alweer een cruciale kans liet schieten, zou ik me pas in april 2007 herinneren. Maar gelukkig herinner je je vreemde zaken altijd weer als zich zaken voordoen die daarnaar verwijzen.

Niet lang na het gesprek met deze man, net toen ik naar Leeuwarden moest voor de Rotarybijeenkomst, ging de bel weer. Er stond een prachtig en leuk meisje voor de deur. Ze vroeg in het Engels of ik Hans Smedema was.

'Ja, dat klopt, dat ben ik.'

'Hebt u in Duitsland gewerkt en daar contact gehad met een Captain Rust voor de bewegwijzering van het 97th General Hospital in Frankfurt?' vervolgde ze blij.

'Ja, dat is waar. Daar heb ik contact mee gehad, een heel aardige man.'

'Dus u kent hem wel? Ik ben zijn dochter Zoï.'

'O, wat aardig en wat een mooie naam', zei ik blij verrast. Hoe kwam ze hier nu aan de deur in Nederland, vroeg ik me verwonderd af.

'Ja, het is een naam uit Azië, Vietnam om precies te zijn. Mijn moeder vond het een mooie naam en ik ben er ook erg blij mee.'

'Het is een heel mooie naam, maar hoe kom je hier in Nederland terecht en nog wel hier aan de deur? Ik heb sinds die tijd nooit meer contact meer met hem gehad.'

nooit plaatsgevonden

'U had ervoor gezorgd dat mijn moeder hem kon ontmoeten.'

Nu schoot het me weer te binnen. Dat moment bij de achteringang van het ziekenhuis in Frankfurt, dat ik naar dat prachtige meisje keek en haar toeriep dat ze erg mooi was. Vervolgens dat de ongetrouwde Rust zijn kans moest pakken, omdat je in het leven maar weinig van dit soort kansen krijgt. En inderdaad, hij had toen contact gelegd met haar. En hij had me later ook verteld dat hij met haar getrouwd was.

'Ja, ik weet het weer, maar veel heb ik niet gedaan hoor, alleen maar het contact gelegd.'

'Hij weet alles van u en heeft u uw hele leven gevolgd, ik ben eigenlijk speciaal voor u hierheen gekomen.'

Ik was stomverbaasd, daar wist ik niers van. Waarom had hij dan geen contact meer gezocht? Dus vroeg ik haar dat.

'Waarom heeft hij geen contact met me opgenomen?' Nu was zij verbaasd. 'Dat heeft hij wel gedaan, hij heeft nog een paar keer telefonisch contact met u gehad. Is hier ook iemand geweest die heeft gevraagd of u mijn vader kende?'

'Hij is hier wel geweest, maar vroeg of ik een Amerikaan kende. Ik heb zo snel niet aan je vader gedacht, want die kende ik uit Duitsland. Sorry.'

'Ik zit bij hem en zijn gezin in het huis hierachter aan de Sydwende, een veel donkerder huis dan dit. Dit huis is veel mooier en lichter. Wat hebt u een leuk naambordje aan de deur.'

Dat klopte, ik had een naambordje laten maken in de vorm van een groot hart met 'Hans & Wies' erin gegraveerd en drie kleine hartjes met Ilse, Arne en Jorrit erin. Ze vroeg of ze er een foto van mocht maken.

'Natuurlijk mag dat, ga gerust je gang. Maar wat leuk dat je speciaal hier bent. Ik moet helaas weg naar de Rotary, maar kom vanavond na acht uur even terug, dan praten we wat langer. Ik wil graag weten hoe het met je vader gaat nu.'

'Dat is een probleem, want ik heb mijn gastfamilie het een en ander verteld over u en mijn vader en wat er allemaal gebeurd is, maar ze willen me niet geloven en ik ben nu erg boos op ze. Ik wil er niet meer heen. Weet u nog wat er allemaal gebeurd is?'

Ik kon me niet meer herinneren dan dat ik samen met Rust de bewegwijzering
in Frankfurt had mogen leveren, meer niet.
Nee, ik weet enkel van de bewegwijzering, meer niet. Wat miste dat dan
zijn?

Hij heeft u nog een paar keer gebeld, ze ze duidelijk verteld.

Daar weet ik niets meer van.

Loes was het alst er een bleek moment was in mijn hoofd. Ik hoorde haar me
wel wat zeggen, maar plonseling was ik kwijt wat er allemaal gezegd was en ik
wonderde me plonseling of waarom ik hier eigenlijk met haar stond te praten. Ik was
dus somwijds over, want waarom zou ik vergeten waar dat kind was met
me uit? Er klopte iets niet met me, dat was wel zeker en ik probeerde het
te laten merken en de informatie uit het gesprek te achterhalen.
Kan ik het jullie sagen? Ik wil er niet meer blijven, want ze nu.
Kom, dat gaat wel heel snel en we hebben geen best over. Blijf gewoon met
nachten bij de familie. Dat regelt we morgen wel iets.
Ik heb u nu verteld waarom dat niet meer kan.

Ik was wel verbaasd. Wat had ze me dan ook al weer verteld?

Kom u nu met ons naar Schiphol brengen? Er gaat vanavond een vliegtuig
naar de familie van Loes.

Ik begon me een beetje te ontdoen. Wat deed ze wel zo plonseling? En ik miste
dingen uit de Rotary.

Nee, ik heb een bijeenkomst van de Rotary en daar moet ik heen. Het is
niet dat een verjaardagen en ik kan dat nu niet meer zeggen. Kom om
half negen over brug, dan kan ik je wel naar Schiphol brengen. Om half negen
regels eromheen. Er gaat nu met mijn vliegtuigen en blijft gewoon met de nacht
bij de familie.

Nee, heb ik niet. Dus u wilt me niet naar Schiphol brengen nu?

Daar kan ik nu niet, ik kan niet meer vliegen. Wat kan ik nu wel doen?
Laat me zien. Ik heb nog niet van die plonseling heen, waarom?

Waarom niet van de familie? Waarom zo plonseling? Wat was er gebeurd?

Dan ga ik wel met de bus of zo, ik zie wel dat ik er kom. Ik zie het wel
weg. Ik heb nog een achterom en vraag of ik nog een paar minuten kan
mijn huisman in maken voor haar ouders.

Natuurlijk ga je gang en wel zeker. Als het niet lukt kom je met de bus
ik nog even over het naar Leeuwarden vertellen. Dan kwam ze nog
nog met een tijd aan.

NOOIT, NOOIT, gebeld
een hele grote was.

OCTOBER 1998 - VDM EN ELISE BOERS

W.F.R.

De plaats met en met bekende twee kandidaten en directeur of
managementteam. Dus veel financieel directeur of directeur administratie,
commercieel directeur, marketing en verkoop.

Het ging hier en hier en daarom is er een soort grote netwerk, maar het
niet stiel en stiel. Ook van mijn vriende met de familie. Ik miste het
maken en dus veel stiel direct goed met. Het werk was ook heel, maar
soms wel anders, maar dat heeft invloed in zijn verstand over familie. En ik
som gewoon vanuit mijn werk, dus dat is een invloeden van ik.

Ik was bijna overal lid van commissies. Van de Commercieel Club Friesland, waar
ik zelfs bij de oprichtingsvergadering was en direct in de adviescommissie
meester, de Commercieel Club Leeuwarden, de Maatschappij van Nieuwland
en Friesland, VNO-NCW Noord-Nederland, VCV en VMP van de Vrije
Universiteit. De Grote Industriële Club in Amsterdam, Rotary Leeuwarden
Zuid, het Nederlands Centrum van Directeuren en hun op weg naar hun
groep Friesland, de VVD en dan zal ik er nog wel wat vergeten zijn ook.
Het ging prima, maar over deze niet een meeslepende gebeurtenis was.

W.F.R.

Van VDM uit Surinam was ik een commercieel directeur. Toen ik
die ik nog van de Commercieel Club Friesland kwam, de directeur van mijn
groot vrouwelijke commercieel verlopen van hun geschiedenis was in de
winkel en winkel. Zij hebben het wel en konden het wel, maar ik kon het
niet meer doen.

De laatste tijd was het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel,
het.

Ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
commercieel directeur was ik wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel,
het.

Ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel,
het.

Ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel,
het.

Ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel, ik heb het wel,
mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel, mijn vliegtuig was wel,
het.

'Ja, ik heb haar gebeld, maar ze doet wat moeilijk', zei ze aarzelend.
'O, hoezo dan? Wil ze niet weg dan? We kunnen toch altijd even praten, dat geeft toch niets?' zei ik. Ze aarzelde weer even.
'Ja, ze wil wel weg, maar het blijkt dat ze ook bij een Smedema in Gennep werkt en ze denkt dat u haar om andere redenen belt. Is dat familie van u?'
Dat is toevallig, bedacht ik. Hoe was het mogelijk, in zo'n klein wereldje. Maar aan de andere kant kon ik me heel goed voorstellen dat iemand daar weg wilde. Sterker nog, ik was er zelfs nooit aan begonnen. Je kreeg immers bij Johan niet de ruimte om op je eigen manier te werken. Het kon alleen maar op zijn manier, want die was altijd de beste.

'Nee hoor, pertinent niet, daar heeft dit niets mee te maken. En ja, ik ben wel zijn broer, maar ik ben als headhunter verplicht om haar een kans te geven. Ik mag kandidaten niet belemmeren in hun carrière, dus ze kan rustig met me praten ik zal nooit iets tegen hem zeggen daarover.'
Ze vroeg nog wat verder en was blijkbaar gerustgesteld.

Later belde Elise Boers, de kandidaat waar het om ging, toch op. We praatten even en ik zond haar eerst de functiebeschrijving. Ze wilde niet direct een afspraak, zoals ik haar voorstelde. Maar dat gebeurde wel vaker.

Later belde ik haar weer en bleek het, door de telefoon althans, inderdaad een heel goede dame voor dit vak te zijn, met een leuke ervaring en ook opleiding inmiddels. Ze noemde nog wel tijdens het telefoongesprek dat ze had gedacht dat het om heel iets anders zou gaan en dat ontkende ik dus. Ik begreep helemaal ook niet om wat voor 'anders' het dan zou moeten gaan en ze wilde dat ook niet verder uitleggen.

Ik vroeg haar om langs te komen, omdat ik haar toch moeilijk kon voorstellen zonder haar ooit te hebben gezien. Maar dat lag moeilijk zei ze. Dat kon niet, zei ze zelfs, zonder duidelijk aan te geven waarom dan niet. Ik vroeg haar om er nog even over na te denken en me dan terug te bellen. Want een gesprek moest toch echt.

Ik meldde haar wel alvast aan als een potentiële kandidaat bij Berend Talsma van VDM. Maar ik hoorde vreemd genoeg niets van haar en toen Berend Talsma me een week later vroeg of hij haar al kon spreken, want hij ging naar een bouwbeurs in Eindhoven, stuurde ik toch haar CV en maakte Berend via mij een afspraak met haar in Eindhoven. Dat wilde ze weer wel, geen probleem voor haar. Het was niet mijn gewoonte, maar soms moest je even slim zijn en dan maar doorpakken.

Ze werd inderdaad vrijwel direct aangenomen, samen met nog een andere goede kandidaat. Berend vroeg mij later hoe ik nu wel aan die goede types kwam,

terwijl hij zich daar een jaar lang wild naar gezocht had en ik haar niet eens gezien had.

waar
'Tja, dat is nou juist een goed gevoel voor cultuur en type mensen hebben. En dan moet je nog weten hoe je die kunt vinden, waar die zich ophouden. Dat is de truc, dat soort dingen zie ik nu eenmaal direct', gaf ik hem als feedback terug.

Waan
Mijn broer Johan was woedend toen hij hoorde dat ik haar bij hem weg had gehaald. Hij stuurde zelfs mijn zwager Tjitte om ernaar te vragen blijkbaar, want die kwam speciaal langs en stelde nadrukkelijk de nodige vragen over Elise Boers. Hoe ik haar had benaderd en hoe het was gegaan. Ik legde uit dat ik haar niet rechtstreeks had benaderd, maar dat ze aan een vriendin had verteld dat het haar daar bij die dominante broer van mij niet beviel. Ze kreeg te weinig ruimte om op haar eigen manier te kunnen werken. En zowel Tjitte als ik wisten precies wat ze daar mee bedoelde. Er was er maar één die gelijk had en die wist hoe iets moet worden gedaan en dat was Johan Smedema uit Gennep. Zelfs bij de Nederlandse Vereniging van Makelaars was hij al berucht, had ik gehoord.

Tjitte vroeg tot mijn verbazing ook nog of ik haar zelf had gezien. Wat een vreemde specifieke vraag, want wat maakte dat nou uit in dit verband? Maar ik had haar niet ontmoet. Wat later gaf Tjitte me nog speciaal te kennen dat Johan met Elise tot een overeenstemming was gekomen. Dat kon me niets schelen, maar ik kreeg het wel even te horen, net alsof dat zo belangrijk was voor Tjitte en Johan.

Maar ik wist nog wel dat ook Elise nog even sprak over problemen met Johan en dat het wellicht toch niet door kon gaan. Daar begreep ik toen niets van, ze had niets met een concurrentiebeding te maken. VDM was een heel ander bedrijf en dat vertelde ik haar ook. Maar ze zei dat het anders en moeilijker zat. Later ging ze gelukkig toch naar VDM.

Toen ze daar een paar maanden werkte, belde ze me en wilde een afspraak met me maken. Dat was prima, waarom ook niet. Wel vreemd dat ze me vroeg om haar naam niet in mijn agenda te zetten, in verband met mijn broer had ze dat liever niet. Geen probleem, ik zette er een andere naam in, maar wel VDM, want ik moest wel weten waar het om ging tenslotte.

Dus toen ze toch bij VDM moest zijn, zaten we in Hotel Drachten en praatten eerst over hoe goed het haar beviel bij VDM.

'Ik dacht in het begin dat u mij heel iets anders wilde vragen', zei ze toen ineens en ik keek haar vragend aan. 'Hoezo dan?' vroeg ik.

'Er is namelijk iets dat u zou moeten weten, maar wat ik u eigenlijk niet mag zeggen.' Ik keek haar vreemd aan, maar zei niets.

Waan 337

Elise weet echt van niets 6

'Ik heb namelijk een geheimhoudingsplicht', vervolgde ze, heel even aarzelend, alsof ze moeite had met wat wel en niet te zeggen. Ik besloot haar een beetje te helpen. 'Nou, dat geeft niet, want dan kun je het me beter ook maar niet vertellen. De geheimen van Johan kunnen me niets schelen. Dat moet dan iets zijn over omzet of zo, of plannen die hij heeft en zijn omzet of andere zaken spelen geen enkele rol in mijn leven, dus laat het dan maar fijn', zei ik haar geruststellend. Ik wilde geen problemen.

'Ja, maar het gaat om iets heel belangrijks voor u en ik ben het er ook beslist niet mee eens. Ik heb het ook met mijn ouders besproken en die vinden ook dat ik het u moet vertellen. Het heeft met u, uw vrouw en uw kinderen te maken en Justitie is er zelfs ook bij betrokken. Ik heb zelfs een geheimhoudingsverklaring ondertekend, dat ik beslist geen contact met u mag hebben. Daarom was het ook zo moeilijk om een afspraak te maken in het begin, ik mocht dat niet doen volgens het contract. Daar staat een zware boete op.'

'Dat kan nooit waar zijn, want ik heb niets met Justitie, op een snelheidsboete na dan, en ik zou niet weten wat er dan moet hebben plaatsgevonden, dus laat het dan maar mooi', zei ik, maar ze hield vol.

'Het heeft met uw vrouw en uw kinderen te maken, die zijn niet van u, zei ze nu snel, want ze merkte dat ik er niet over wilde praten.

Nu snapte ik er helemaal niets meer van. Dat kan nooit waar zijn, want wij zijn gelukkig getrouwd en Wies heeft nooit iets met anderen gehad en we hebben de kinderen heel bewust gemaakt zelfs, liefdesbaby's dus. En met Justitie heb ik nooit wat, want ik ben altijd eerlijk en oprecht, dus mij kan ook nooit iets gebeuren.'

'Het is toch zo, het blijkt uit de stukken en Justitie is erbij betrokken, zelfs de geheime dienst. Een complete doofpot die allemaal belangrijke zaken voor u verborgen houdt.'

Ik kon dit niet bevatten en haalde mijn schouders op. Ik voelde weer die verdoving in mijn hoofd opkomen en begon toen weer over hoe het haar beviel bij VDM.

Ze keek bedenkelijk naar me en liet het toen maar rusten. We gingen vervolgens ieder ons weegs en ik was het gesprek al snel weer als complete onzin vergeten. Pas veel later zou ik begrijpen welke belangrijke informatie ze mij daar gaf op dat moment. Ontzettend jammer dat ik niet meer had doorgevraagd, maar dat kon ik nu eenmaal nog niet bevatten.

Ongeveer een week later ging de telefoon en het was weer Elise.

'Ja, met Elise Boers. We hebben vorige week met elkaar gesproken en het gesprek liep niet helemaal zoals het had moeten gaan. Ik wil het graag nog een keer doen en nu met mijn ouders erbij, in Nijmegen. Het is heel belangrijk', zei ze op zeer dringende toon.

Elise heeft nooit nooit een geheimhoudingsverklaring getekend!

Ik vroeg wat er dan was, want ik had helemaal geen zin om helemaal naar Nijmegen te moeten rijden en dan iets onzinnigs over haar werk en misschien wat onenigheid met VDM of zo te moeten aanhoren. En al zeker geen gezeur met ouders. Dat was waar ik het eerst aan dacht, haar eerdere opmerkingen was ik totaal vergeten.

'Is het iets met VDM? Ik dacht dat goed ging toch?'

'Nee', zei ze. 'Dat had ik de vorige keer al proberen te vertellen, maar u wilde me niet geloven en mijn ouders vonden dat ik dat dan niet indringend genoeg had gedaan en dat ik daarom nog een keer moest bellen en u dan bij hen uitnodigen.'

'Ja, maar dat is een heel eind rijden en ik zou niet weten waarom ik dat zou moeten doen', zei ik en kapte het daarmee wat af. Het vorige gesprek kon ik me al niet meer herinneren. Ik begreep niet meer waar ze het over had en ze hing wat tegenspuiterend op.

Merkwaardig vond ik het, maar ik kon niets maken van het gesprek en kon me ook van het vorige gesprek niet veel meer herinneren dan dat we over VDM hadden gesproken. Hiermee liet ik de tweede kans die ze me gaf ook weer voorbijgaan.

DECEMBER 1998 - ETENTJE BIJ JAN EN JANNIE DE VRIES

KLOPT

Jan de Vries was inmiddels al een aantal jaren voorzitter van de Commerciële Club Friesland en later werd hij ook voorzitter van onze groep Friesland van het NCD. Dat werd 'op weg naar huis' genoemd. We kwamen toen samen in De Vrijheid in Grou. Hij volgde Piet Ligtenberg op, die het jarenlang uitstekend had gedaan. De club was onder diens leiding veel groter geworden en een succes te noemen. Zeer interessante lezingen van de leden over hun bedrijf en vaak juist over problemen waar men mee worstelde.

Jan was ook heel geschikt als opvolger, hij kon vlot en kundig praten en hield de touwtjes strak in handen. Hij sloot de zaak altijd op tijd weer af, zodat iedereen weer naar zijn volgende afspraak of naar huis kon gaan.

Wies en ik hadden nog steeds veel contact met Jan en Jannie de Vries. We gingen regelmatig met elkaar even een hapje eten. Ze vonden Wies natuurlijk het aardigst, maar dat was logisch, dat vond ik zelf ook.

Jannie was heel actief in het vrijwilligerswerk in het ziekenhuis MCL in Leeuwarden. Ze gaf zelfs leiding aan een groep vrijwilligers en deed dat blijkbaar heel spontaan en efficiënt. Ze was wat gezet, een stevige tante.

WAAAN

Op een avond waren we bij hem uitgenodigd voor een diner. Toen we nog even in de kamer een aperitief dronken en zaten te praten, hadden we het nog even over Jan en zijn oude baas Perdok uit Roden, die mede de reden was dat hij bij GTI Noord wegging als commercieel directeur.

Jannie zei nog een keer dat onze Jorrit sprekend op hem leek, het kon een kind van hem zijn.

'Maar jij kent hem helemaal niet, toch Wies?' zei ze lachend.

'Nee, hoe zou ik die man moeten kennen? En ik ben nog nooit met iemand anders dan Hans geweest hoor.'

'Nou, toen we bij jullie waren en we die kinderen zagen, vond ik die jongste van jullie zo op hem lijken, heel frappant, zei Jannie, *nooit gezegd*

'Ik vond het altijd zo vreemd dat die Perdok nooit een foto of zo wilde hebben in een blad, ook niet of nauwelijks voor het personeel', zei Jan. 'Net alsof hij mensenschuw was. Dat past toch niet bij een directeur die ook commercieel bezig moet zijn?'

Toen we naar de eetkamer gingen, wees Jannie me op een foto. *nooit foto van Perdok gezien*

'Kijk, daar op die foto dat is Perdok.'

Ik keek en zag inderdaad dat hij sterk op Jorrit leek en liet de foto ook nog even aan Wies zien.

'Ja, maar toch ook weer anders', zei Wies. 'En ik ken hem beslist niet, nooit gezien.'

Later op de avond, onder het genot van een afzakkertje, begon Jannie belangstellend over de Rotary, want daar hoorde ze ons weleens over. Ik vertelde er iets over en toen zei Jan dat het hem ook wel wat zou lijken en vroeg hoe je daar bij kon komen. Ik legde het hem uit en zei dat ik zou kijken of hij zou passen binnen de club.

We hadden een heel gezellige avond en besloten om het later nog eens bij ons thuis over te doen en wat vaker samen uit eten te gaan.

Bij de Rotary noemde ik de naam van Jan de Vries en overlegde met diverse leden of hij zou passen en op een enkeling na vonden ze het prima als ik er zelf achterstond. Ik zat in de classificatiecommissie, die uitmaakte wie er binnenkwamen en wie niet geschikt waren. Dus kwam Jan nog twee keer kijken en werd op 5 januari 1999 lid.

JULI 1999 - LORGUES, JAAP DUYS EN DE SLAAPPILLEN

We hadden een huisje gehuurd in Lorgues, vlakbij Draguinan in de Var, een onderdeel van de Provence. We gingen twee weken en dan nog een paar dagen

onderweg heen en idem terug.

Jaap en Wimke, onze beste vrienden en burens uit Drachten, zaten in diezelfde tijd in Castellane, honderd kilometer noordelijker, hoog op een berg. We spraken af om elkaar even te mobiel te bellen en elkaar wellicht te ontmoeten als we daar op dat moment zin in hadden.

Het bleek een prachtig huisje midden in het bos met veel privacy te zijn. Een prachtig zwembad van acht bij vier meter met kristalhelder water lag net iets lager en had een mooi terras met vier ligbedden. Ik zag al snel dat we daar rustig in ons blootje konden rondlopen, hoewel er aan de achterkant wel een huis stond met een raam dat uitzicht bood op ons terras. Maar dat kon me niet zoveel schelen, dat was meer hun probleem dan het onze tenslotte. Het huisje had zelfs een aparte logeerkamer met douche en toilet, dus vonden wij dat Jaap en Wimke best even langs konden komen en een nacht konden blijven slapen. Wies had ze gebeld en een paar dagen later kwamen ze al om twaalf uur aan. Het was erg gezellig en Jaap hield ook wel van naaktzwemmen. Wimke en Wies niet zo, dus Jaap en ik deden dat met z'n tweeën, geen punt tenslotte. We hadden een heel gezellige dag. We voelden elkaar precies aan na vijftwintig jaar naast elkaar gewoond te hebben en lief en leed met elkaar gedeeld te hebben.

Wimke vond ons huisje een echt paradijsje. Zoiets zou ze ook wel eens willen, maar dat vonden ze wel heel erg duur. Ze gingen liever met de caravan of huurden goedkoop iets kleiner, zoals nu in Castellane.

We zwommen veel en lagen in de zon te praten over van alles en nog wat. Ook haalden we de kaart van Frankrijk er weer bij om te zien waar zij precies zaten, want dan zouden wij daar ook nog een dag heen gaan. We konden daar niet slapen, maar zouden dan laat op de avond terugrijden.

We gingen 's avonds uit eten in Lorgues en reden voldaan weer terug naar ons huisje. Het was inmiddels donker en we zaten nog even bij elkaar op de ligbedden bij het zwembad en keken naar de glasheldere sterrenhemel boven ons. Op zo'n zwoele avond is dat heel mooi. We dronken nog wat wijn en de dames wilden toen overstappen op water, die hielden niet zo van veel alcohol en wij hadden eigenlijk ook genoeg gehad.

Jaap zou Wies wel even helpen in de keuken en ik bleef met Wimke even wachten. Op een bepaald moment wilde ik snel de verrekijker van boven halen om te kijken of je dan meer kon zien aan de sterrenhemel en liep dus nogal snel naar de woonkamer.

'Zo, nog even goed roeren en dan slaapt die tenminste straks goed' hoorde ik Jaap zeggen

Ik keek verbaasd naar links, waar Jaap bij het keukenblad in een longdrinkglas stond te roeren met de achterkant van een stamper voor citroen. Wies stond

naast hem en keek ernaar. Hij keek een beetje verrast naar mij, maar ging gewoon door. Ik vroeg me af wat hij daar in dat glas stond te roeren en voor wie dat dan was. Maar ik was stomweg te verbaasd om ernaar te vragen. Ik haalde gewoon de verrekijker van boven en ging weer naar mijn ligbed bij het zwembad, maar dacht er wel over na. Ik wilde niet gedrogeerd worden met een slaapmiddel. Zou hij toch iets met Wies hebben dan? Wimke was inmiddels even naar hun slaapkamer gegaan om een trui te pakken, het werd nu namelijk wel wat killer.

Jaap bracht het water en toen ik blijkbaar wat argwanend naar het glas keek, zei hij tegen me dat hij net even een slaappil in het glas van Wimke deed. Anders kon ze nooit slapen. Ik mocht niks tegen haar zeggen, want ze wilde het nooit. Maar anders deed ze geen oog dicht en was ze morgen geen mens meer. Ik knikte dat ik het begreep, maar vond het wel heel vreemd en bovendien niet eerlijk tegenover Wimke. Ik wilde het water niet direct opdrinken en straks snel weggooien.

'Zo, heerlijk even wat water drinken', zei Jaap en keek duidelijk naar mij of ik het ook opdrank. Als ik het nu zou weigeren, dan zou dat inhouden dat ik hem niet vertrouwde, dus nam ik gewoon een klein slokje, maar liet het lijken alsof het veel meer was en zette het glas uit zijn zicht, rechts naast mijn ligbed. Ik voelde duidelijk dat er iets niet klopte en wees hem op een zogenaamde vallende ster en toen hij even die andere kant uitkeek, gooide ik het water snel rechts over mijn schouder de tuin in. Het maakte toch wat lawaai bij het neerkomen en Jaap keek wel om, maar ik hield het glas aan mijn mond en deed net alsof ik het inmiddels leeg had gedronken en zette het weer op tafel, in de hoop dat hij het niet doorhad.

Waarom weet ik niet, waarschijnlijk door de verdoving in mijn hoofd, maar ik was alles vergeten toen Wies en Wimke weer terug waren en over van alles praatten. We kregen nog een glas water van Wies, dat ik wel leegdrank. Wies zou me dat nooit geven immers.

'Zo, ik ben echt moe nu. Het is een lange en gezellige dag geweest, ik ga slapen. Wim, ga je ook mee?' zei Jaap niet veel later.

We besloten om dan allemaal maar te gaan slapen, ik was ook wel erg moe. Ik ruimde de vier matjes van de ligbedden nog op en legde ze onder het afdakje bij het huisje, zoals ik altijd deed. Dan werden ze niet nat en konden er geen beesten op gaan zitten of op slapen, dat vonden we vies.

Wimke was ook erg moe en was naar haar kamer gegaan. Ik was nu wel erg moe plotseling, maar dacht helemaal niet meer aan die pil in dat glas. Jaap en Wies stonden nog bij het aanrecht om de glazen op te ruimen en in de vaatwasser te zetten. Ik kon niet meer merkte ik en wenste ze welterusten. Ik liep erg moe en

slaperig de trap op. Jaap wenste me halverwege ook nog welterusten. Ik kon me nog net uitkleden, zo moe was ik plotseling. Omdat ik dat heel merkwaardig vond, kon ik me dat later nog herinneren. Ik ging op ons bed liggen, aan de kant van het raam.

Wies kwam ook, zag ik nog half en kleepte zich blijkbaar uit, trok haar nachthemd aan, maar ging niet liggen. Ze stond even later aan mijn kant van het bed en schudde aan me. 'Gaat het wel goed met je, we waren bang, je was plotseling zo slaperig', zei ze toen ik mijn ogen opendeed.

'Ga nou slapen', zei ik doodmoe en zag door mijn halfopen ogen dat ze bleef zitten op mijn kant van het bed en door het raam naar buiten keek. Vreemd, dacht ik, dat doet ze anders nooit. Het duurde minutenlang vermoedelijk en ik was weer in slaap gevallen toen ik plotseling half wakker schrok van een harde klap tegen het houten franse luik, net alsof er een steentje tegenaan werd gegooid. Wies, die nog op de rand van het bed zat blijkbaar, stond op en keek door het open raam naar beneden.

'Dat is Jaap, ik moet even naar beneden om te vragen wat er is', zei ze.

Waarom roept die niet gewoon, bedacht ik nog, maar toch sliep ik weer.

Later hoorde ik Wies nog wel zeggen dat Jaap een extra deken wilde en dat ze die nog even bracht.

Verder weet ik het niet meer, want ik sliep en werd alleen nog even wakker van een geluid buiten. Ik probeerde mijn ogen een klein beetje open te doen en ik moest even om me heen kijken om te zien waar Wies was. Maar ik was te moe om me te bewegen. Het lukte me niet om voldoende wakker te worden en naar buiten te kijken door het raam.

Toen het al licht was, was ik nog zwaar slaapdronken, maar ik kon me nu wel omdraaien en zag dat Wies niet naast me lag. Ik dacht de douche te horen, maar kon nog steeds niet goed wakker worden en sliep weer verder.

Toen we later echt wakker werden, lag Wies met haar rug naar me toe, vreemd op het randje van het bed. Alsof ze niet naast me durfde te liggen. Ik kroop dicht tegen haar aan en trok haar verder het bed op. Maar ze kroop nog verder in elkaar, alsof ze bij me weg wilde kruipen en weerde me zelfs af toen ik even tegen haar aan wilde liggen en haar begon te strelen. Ik liet duidelijk merken dat ik wel even wat met haar wilde doen.

'Als Jaap je dat vroeg, kroop je vast niet weg', zei ik uit gekheid en op wat boze toon.

Ze dacht even na en draaide zich toen met een ruk om.

'Ik zal je eens lekker verwennen', zei ze plompverloren en tot mijn verbazing deed ze mijn broek omlaag, trok die met een ruk uit en begon heerlijk met me

Waan, is nooit gebeerd

te spelen en tot mijn nog grotere verbazing begon ze ook nog lief wat aan me te subbelen, terwijl haar mooie krullen mijn huid streelden. Ik stond direct in vlam en lag heerlijk van haar liefkozingen te genieten. Dat wilde ze anders nooit en al helemaal niet zomaar, dus ik was erg verbaasd, maar hield haar zeker niet tegen. We vreeën heerlijk en gepassioneerd, al was ze wel al vreemd naar toen ik in haar ging. Maar misschien was dat ook wel logisch na zo'n heftig voorspel van de nacht ervoor en het slaapdronken zijn, wist ik al niets meer meer genoeg. Dat was zo raag geweest. Wel was het weer of alles traag ging, een laag gevoel in mijn hoofd. Maar als zo'n prachtmeid met je bezig is, leek me dat ook wel heel normaal.

Toen ik beneden kwam en naar buiten liep om iets uit de auto te pakken, zag ik Wimke bij de matjes van de ligbedden staan.

Die matjes daar op de ligbedden, die hadden we toch gisteren hier onder het afslakje gedaan?' vroeg ze aan me.

Ik keek en zag twee ligbedden strak tegen elkaar aan staan, met de matjes er nog op. Dat was inderdaad heel vreemd, want dat kon niet. Gisteravond hadden die zeker niet zo dicht tegen elkaar aan gestaan, toen we naar de sterren keken. Onmiddellijk ging alles weer traag bij me.

'Ja, dat dacht ik wel, maar we zijn ze dan zeker toch vergeten', zei ik. Vreemd, dat wist ik niet meer van gisteren. Ik ruimde ze toch altijd op. Bovendien stonden de ligbedden zo vreemd strak tegen elkaar aan, alsof er twee mensen dicht tegen elkaar aan hadden willen liggen.

'Jaap wilde gisteravond beslist dat ik een slaappil slikte', zei Wimke. 'Ik wilde dat niet, maar hij drong zo aan. Ik heb het later toch maar gedaan en heb heel vast geslapen', zei ze terwijl ze me wat angstig aankeek. 'Er zal toch niets zijn tussen die twee, ze smoezen wel veel bij ons in de tuin en met al dat rennen en zo', vervolgde ze.

Ik keek haar verbaasd aan en wist niets te zeggen. Alles ging weer traag plotseling. Ik schudde ontkennend mijn hoofd.

'Nee, dat zou Wies nooit doen', zei ik. Ik liep weg en pakte iets uit de auto. Toen ik terugkwam, zag ik Jaap nog net de matjes van de ligbedden halen, de bedden uit elkaar schuiven en de matjes opbergen. Ik liep door naar Wies en durfde er niet over te beginnen. Wies zou zoiets immers nooit doen en ik zette het vooral snel uit mijn verdoofde hoofd, hoewel dat eigenlijk vanzelf ging. Maar dat begreep ik pas jaren later.

We ombarsten nog heerlijk met z'n vieren bij het zwembad en hadden veel lol. Om ook grappig te zijn, vertelde ik dat Wies me nog een goede beurt had gegeven en op een manier die ze anders nooit deed. 'Jullie invloed hier is maar goed voor mij', roegde ik ook nog toe.

'Misschien had ze iets goed te maken?' zei Jaap lachend.

Wimke en ik dachten vermoedelijk beiden weer aan die ligbedden, maar ik durfde de confrontatie niet aan en zette het uit mijn hoofd. Maar het was een merkwaardig antwoord en zoiets blijft je altijd bij.

Na nog wat praten en zwemmen, wilde Wimke aan het eind van de ochtend vrij plotseling naar huis, terwijl we gisteren hadden afgesproken om rustig aan te doen. Ze vertrok weer naar Castellane en we zwaaiden ze nog even uit.

We hadden dus afgesproken om ook bij hen op bezoek te komen, maar plotseling kregen we een telefoontje van Wimke en vertelde Wies na afloop dat Jaap en Wimke ruzie hadden en dat het dus misschien niet doorging. Ze wist niet precies waarom ze ruzie hadden. Vreemd, want Jaap en Wimke hadden bij mijn weten eigenlijk nooit ruzie.

Een paar mooie dagen later helde Jaap me op mijn mobiele toestel en ik nam natuurlijk op.

'Hans, is Wies er ook?' vroeg hij. Ik antwoordde bevestigend.

'Ja, ik moet je iets vertellen van Wimke. We hebben woorden gehad over iets wat gebeurd is en ze wil beslist dat ik het jou vertel. Ze luistert mee nu. Het is jammer genoeg iets dat het onze verhouding in de buurt zeer negatief zal beïnvloeden. Het zal nooit meer worden zoals het was, maar ik moet eerst Wies even hebben.'

Verbaasd en geschokt hoorde ik dit aan, ik begreep er niets van en voelde een soort leegte en mentale verlamming over me komen. Weer ging alles vreemd traag en als verdoofd. Ik had echt een schrikreactie. Dit was heel abnormaal van Jaap. Er moest dus toch iets zijn tussen Jaap en Wies. Ik gaf verdoofd de mobiele telefoon aan Wies en zat als verlamd in mijn stoel.

Wies hoorde het even een paar seconden aan en liep toen weg naar een wat verder gelegen en hoger punt. 'Hier is de ontvangst beter', zei ze naar mij kijkend en als excuus blijkbaar.

Ik zag haar vreemd kijken en toen wat angstig weer naar mij, maar ik wist niet wat Jaap tegen haar zei en ik zat nog steeds als verlamd in mijn stoel.

Toen ze terugkwam, vroeg ik wat er nou was met Jaap.

'Ik moet je iets vertellen van Jaap, maar dat kan ik niet. Ik haal eerst wat te drinken en zal het dan wel vertellen', zei ze. Ze durfde mij dus iets niet te vertellen en wilde tijd rekken. Ik keek haar verbaasd aan en durfde haar ook niets te vragen met het verdoofde gevoel in mijn hoofd, heel vreemd. Alsof ik het ook wilde vermijden. Ze draaide zich om en liep naar het huisje.

Ik vroeg haar weer wat er was toen ze terugkwam.

'Ik moet je wat vertellen, maar ik kan het nog niet. Het is niet zo belangrijk, ik doe dat later wel, goed?' zei ze nu.

Waan.
Ik bleef nog steeds verdoofd zitten. ik wilde het gesprek ook vermijden
blijkbaar.

Een half uur later ging de telefoon, het was Jaap weer.

'Heeft Wies al met je gesproken?' vroeg hij.

'Nee, nog niet', antwoordde ik nog steeds als verdoofd en het alweer een beetje
vergetend.

Waan
'Mag ik haar dan even aan de lijn', zei hij en ik gaf de telefoon weer aan Wies.
Die hoorde het aan en zei 'nee, nog niet' en luisterde belangstellend verder naar
wat er verteld werd. Toen ze ophing, vroeg ik weer wat er nu aan de hand was.
'Niets bijzonders, ze hebben ruzie gehad, daar ging het over. Daar bemoeien wij
ons maar niet mee. Het bezoek gaat niet door', zei ze.

Dat bleek later toch wel het geval, want Wimke belde met Wies en zei dat we
wel moesten komen. Op de dag dat er een zonsverduistering was, die we eerst
nog afwachten aan ons eigen zwembad, reden we via het mooie, blauwe Lac
Saint Croix en de schitterende Gorges du Verdon, die we graag nog een keer
wilden zien, naar hun plaatsje Castellane, dat ook aan de Verdon ligt.

We konden de zonsverduistering goed zien en hadden een heel mooie en snelle
reis naar het prachtige blauwe stuwmeer en langs de rivier Verdon met zijn diepe
en mooie kloven. We genoten er echt van en stopten diverse keren om er weer
even vanuit een andere hoek naar te kijken. Het was wel heet, maar de airco in
de auto maakte het dragelijk. En ik hield ook wel van die hitte, de geur van die
naaldbomen en dat prachtige heldere licht van de Provence.

Waan waan
Toen we het plaatsje Castellane naderden, zagen we in de verte een hoge rots.
En volgens Wies zaten ze hoog in de bergen, langs een heel smal paadje. Ik keek
ernaar en schrok behoorlijk. Hoe kom je daar ooit op?

Castellane bleek een heel lief plaatsje met leuke restaurantjes te zijn. We reden
er doorheen, eerst naar het meertje wat hogerop. Daar moesten we dan nog veel
hoger een berg op en kwamen op een heel smal weggetje naar een klein plaatsje,
waar volgens Jaap ook een naturistencamping vlakbij zou liggen.

Het weggetje was wel héél smal. Ik ben wel wat gewend en ben niet snel bang,
maar als je hier iemand tegenkwam, moest of de één of de ander terug.

En natuurlijk kwamen we iemand tegen en ik wilde snel een stukje terug, naar
een wat breder stuk. Maar de ander was blijven staan en knipperde met de
lichten dat ik naar boven mocht komen. Dat klopt ook op zich, stijgend verkeer
heeft altijd voorrang. Het uitzicht op het meer en de bergen onderweg was erg
mooi. Werkelijk schitterend, maar die afgrond rechts van me vond ik zonder
vangrail redelijk gevaarlijk.

De routebeschrijving van Jaap klopte precies, we stopten exact voor hun
appartement met uitzicht over het meer en de vele bergen. Je kon heel ver kijken
naar de Alpen. Een adembenemend uitzicht. Ze zagen ons blijkbaar aankomen,
want ze kwamen al naar ons toelopen.

We begroetten elkaar en bekeken hun appartement. Het was heel mooi, vrij
nieuw en netjes. Wel klein met één slaapkamer, maar meer heb je daar toch niet
nodig. Je leeft immers door het mooie weer toch steeds buiten. Daar hadden
ze aan de rand van de berg een afdakje met een tafel en vier stoelen tot hun
beschikking. Net voor het steil naar beneden afliep naar de naturistencamping,
die veel verder naar beneden lag.

We gingen buiten onder het rieten afdakje zitten en dronken wat fris, voor wijn
was het nog veel te vroeg.

Wimke zat blijkbaar iets dwars, want al vrijwel meteen zei ze tegen Wies dat ze
eerst even met haar moest praten.

'Ik kan hier zo niet zitten, ik moet eerst iets van je weten. Kom even mee naar
binnen, dan kan Jaap wel even met Hans hier blijven praten, ik moet dat eerst
uit de weg hebben', zei Wimke.

Wies liep mee naar binnen en Jaap zei nog iets over het mooie uitzicht.

'Wimke en ik hebben ergens woorden over gehad en daar wil ze met Wies even
over praten. Ik ga er ook maar even naar toe, blijf jij maar even zitten, het is
nogal privé', zei hij toen al snel.

Ik keek hem verbaasd aan, want de voorgeschiedenis was ik helemaal kwijt. Ik
knikte dat ik het goed vond en hij ging ook naar binnen. Maar ik hoorde toch
wat stemmen toen Wimke boos iets tegen Wies zei.

Wimke en ik zijn nog
nooit boos op elkaar
gewest
'Wies, kom nou, ik ben toch niet gek! Ik was er toch zelf bij, ik neem altijd
vijftien slaappillen mee en nu missen er...', meende ik te horen en toen verstond
ik weer een deel niet. Ik hoorde wel dat Jaap met een zachte, lage stem probeerde
om de zaak rustig te houden.

'Dat doet Hans toch alleen maar pijn, wat schieten we daar nou mee op?' Wimke
deed de deur een stukje open. 'Dan wil ik dat Hans dat ook weet....', hoorde
ik, maar de deur ging weer dicht. Ik voelde weer de leegte en de traagheid die
ik wel vaker had als het er om ging spannen. Heel vreemd, ik wilde plotseling
weglopen, alsof ik het niet wilde horen.

Ik stond op en liep naar de auto, waarom wist ik niet. De spanning werd me
zeker teveel. Wat had ik daar mee te maken, ik kwam hier voor de gezelligheid en
niet voor ruzie. En wat zou er nou gebeurd kunnen zijn dat voor mij belangrijk
kan zijn? Dan had ik het wel geweten, ik ben tenslotte niet gek of zo, bedacht
ik nog en liep terug.

Ik zette het hele voorval volledig uit mijn hoofd en pas vele jaren later zou ik
begrijpen waarom dat gebeurde.

Ze kwamen weer naar buiten en we gingen weer onder het afdakje zitten. We hadden nog een mooie dag en Jaap en Wimke lieten ons de omgeving zien en het enorme strandbeeld dat we al van ver zagen en dat van een sekse was, die daar vlakbij een dorp had. Jaap had daar zelfs een boek over gekocht, dat hij me nog liet zien.

Later op de avond reden we achter elkaar aan naar beneden. Jaap reed heel snel en stopte in het dorpje bij een parkeerplaats. We liepen verder door het dorpje en bekeken nog wat winkeltjes tot het tijd was voor het restaurant dat Jaap had besproken om zeven uur. Als leraar en inmiddels doctorandus Frans was dat voor hem een peulenschil tenslotte.

Jaap ging aan een ronde tafel zitten en wilde mij rechts van hem hebben en Wies links van hem. Wimke dus tegenover hem. We zaten prachtig onder een groene platiaan met uitzicht over een pleintje en achter ons winkeltjes, waarvan er één met een heel grote metalen Cigal, een soort sprinkhaan, aan de muur. Later maakte ik daar nog een foto van, terwijl Jaap met aan beide zijden de twee vrouwen innig omarmend, ervoor stond.

We aten wat en waren heel lolliq door de drank. Hoe weet ik niet meer, maar we hadden het natuurlijk ook over seks en insinuaties over vreemdgaan.

Ik probeerde mee te doen en maakte als grapje een opmerking dat je soms een ander ook wat moest gunnen in dat verband. Zuiver een grap en kwinkslag, want ik zou dat nooit echt willen. Lachen natuurlijk, dat soort dingen zeg ik wel vaker als grap, het is dan schokkend en het ijs is gebroken en er komen dan vaak wel meer leuke opmerkingen.

Wimke keek me echter heel verbaasd aan en ging er serieus op in.

'Dat zou ik niet willen. Je gaat niet zomaar met iemand anders, als Jaap dat zou doen... Nee hoor, ... dan wil ik het ook.'

'Ach, doe niet zo preuts, wees eens een beetje sociaal. Ik dacht dat jij een sociaal stemmer was. Wat maakt dat nou uit?' zei ik lacherig om te proberen om haar uit de tent te lokken en op stang te jagen.

Toen de twee dames verder praatten, boog Jaap zich plotseling wat samenzweerderig naar mij toe. 'Ik wist wel dat je een man van de wereld was, het kan je niets schelen hè?' zei hij heel zachtjes.

Ik wist niet wat hij nou precies bedoelde, maar knikte begrijpend en lachte maar wat mee en deed net alsof ik hem wel begreep. Wel een vreemde opmerking, wat bedoelde hij daar nou mee?

Wat later namen we afscheid en ik reed richting huis. Net buiten het dorp vroeg Wies aan me of ik haar nog wel wilde, nu ik wist wat er was gebeurd. Blijkbaar had Jaap haar iets gezegd.

'Hoe bedoel je, als er wat is gebeurd?' vroeg ik verbaasd.

Maar ze gaf geen antwoord en ik vroeg ook niet verder, want ik moest in het

donker goed op de weg letten en Wies moest de kaart pakken om te kijken hoe we het snelst naar Lorgues konden komen via Draguignan.

We reden zwiqgend verder en praatten alleen over de route die we moesten rijden. We kwamen pas na één uur aan en gingen direct heel moe slapen. Het

voorval was ik weer geheel kwijt inmiddels.

Welk voorval! ← waan achterdocht

SEPTEMBER 1999 - HILMAR EN ROELOF FEEST

Thuis zagen wel elkaar nog wel om met zijn vieren de foto's te bekijken, maar op een feest van Roelof en Hilmar Hamster in Het Wapen van Smallerland in Rottevalle, kwam Jaap plotseling naar me toe en nam me mee naar de nog lege voorkamer waar we even rustig konden praten.

'We hebben na Castellane nog geen tijd gehad om even goed met elkaar te spreken', zei hij. 'Ik wil even met je praten over wat er gebeurd is.'

Ik begreep niet waar hij het over had, maar knikte begrijpend, wat ik altijd eerst maar eens doe als ik niet precies begrijp waar men het over heeft. Meestal kwam dat begrip immers iets later wel, als het bleek uit hun verhaal. Maar het was weer alsof alles stil stond en ik was als verlamd. Ik hoorde hem praten zonder het te begrijpen. Hij praatte een hele tijd en vroeg toen of ik nog wist wat hij gezegd had. Nee, dat wist ik niet meer en we gingen maar weer naar de rest toe. Hij bleef verder bij me weg en vroeg toen we weggingen nog een keer of ik nog wist waarover hij het had gehad.

'Nee', zei ik verbaasd. Wat bedoelde hij nu weer? Maar daar was Wies en we gingen naar huis. Jaap en Wimke reden met ons mee.

OKTOBER 1999 - GELT GLAS

Op een dinsdagmiddag kwam ik, zoals gebruikelijk als lid van Rotary Club Leeuwarden Zuid, om een uur of half zes in het Oranje Hotel in Leeuwarden. Vroeger was onze club een middagclub, maar nu al tijden en avond club. Dan konden er meer mensen komen. Ik parkeerde altijd achter en liep via de garage naar binnen.

Toen ik achter bij de open bar kwam, kwam Gelt Glas ook toevallig net aanlopen en hij bood me een drankje aan.

'Ik ben net naar een familiebijeenkomst geweest, een soort reünie, je weet wel', vertelde hij. 'Het ging om de familie Van Beek. Ans wilde eerst wel mee, maar

plotseling weer niet en toen ben ik maar alleen gegaan', vervolgde hij terwijl ik van de ober mijn glas witte wijn aangereikt kreeg. 'Daar praatte ik wat met mensen en op een zeker moment zat ik met een verre neef van Ans of zo te noemen en die vroeg me toen hij hoorde dat ik uit Leeuwarden kwam, of ik Hans Smidma ook kende. Jazeker, wie kent die nou niet, zei ik tegen hem en ik vertelde dat ik met jou bij de Rotary in Leeuwarden zat en je daarom zelfs veel zag.'

Ik keek hem verbaasd aan en wilde natuurlijk weten wie dat dan was.

Hij keek mij dan, een kandidaat of zo' vroeg ik.

Hij vertelde me dat hij heel vroeger aan Wies een kamer had verhuurd in Utrecht, toen ze bij de bank werkte en dat hij niet haar een verhuuring had gedaan' antwoordde hij.

Ik was schamverbaasd en geschokt over die plotselinge uitspraak die ik toen niet had verwacht. Dat kan niet, zo is Wies niet en ze vond het een vrese vent', antwoordde ik naar waarheid, terwijl alles weer trager begon te gaan. 'Ze heeft daar wel op kamers gewoond, maar vond het een vrese vent.'

O ja, je weet van niets zekers dat is ook zo. Je mocht van niets weten hé', ging Gert direct lacherig door. 'Hij vroeg me nog of ik jou een beetje in de gaten wilde houden en hem wilde waarschuwen als er iets was.'

Ik voelde die traagheid over me komen, een soort verdoofdheid en wilde hij Gert weg. Ik liep naar een andere Rotarian en knoopte een gesprek aan.

Ik was het vlak daarna alweer vergeten, maar een jaar later herinnerde ik me het gesprek weer.

Waan
heeft Gert nooit gezegd

NOVEMBER 1999 - SEKSFILMS

Hoe het kwam, weet ik niet precies, maar ik zat natuurlijk ook wel eens op internet te surfen en kwam ook de sekssites tegen. Toen ik die nieuwsgierig eens wat doornieuwde, kwam ik de meest afschuwelijke sites tegen. Dat mensen dat mooi vinden, wil er bij mij niet in. Totaal gebrek aan echte schoonheid, enkel vrese plaatjes in de meest afschuwelijke standjes. Je moet heel goed zoeken om leuke softzaken te vinden, die gewoon de schoonheid van vrouwen weten te treffen. Ik vind de natuur vaak mooi, dus bergen en landschappen en meren en meer van dat soort zaken, maar ook zeker mooie vrouwen. Ik zie daar geen probleem in en als ik op straat een mooi meisje of een mooie vrouw tegenkom, vind ik het heel natuurlijk om dan soms even terloops om te kijken. Wies vindt dat maar raar en wil dat niet. 'Zo'n oude vent en dan omkijken terwijl je naast mij loopt, nee, dat kan niet', zegt ze dan.

Zo ook op internet, maar die mooie sites zijn moeilijk te vinden. Toch heb ik op dat moment een vreemde belangstelling voor die sites, iets onderbewusts, want ik houd er helemaal niet van. Maar als ik op een middag wat rondneus, krijg ik plotseling een pop-upvenster dat zich opent. Het blijkt om illegale video's te gaan, die mij speciaal worden aangeboden. Blijkbaar had men mij getraceerd via de cookies en bood mij dus speciaal iets aan. Normaal klikte ik dat soort zaken direct weg, dus dacht men vermoedelijk dat ik iets zocht dat nog erger was en dat ik dus iets illegaals zocht. Heel slim van die jongens, maar net verkeerd om. Want ik klikte ze weg omdat ik het helemaal niet mooi vond.

Toen ik keek waarom die dan illegaal moesten zijn en hoe erg dat dan wel moest zijn, zag ik een bepaalde video met een tekst waarbij ik plotseling traag ging denken. Het was een kring met mannen, waar een meisje ze één voor één moest klaarmaken, terwijl een dikke meid ze weer schoon moest maken. Ik wilde doorlezen en kijken, maar alles ging traag. Ik kwam er niet doorheen en klikte het maar weer weg. Ook de tekst kon ik maar traag lezen en begrijpen. Heel merkwaardig.

het begin van jouw
geestesziekte.

FEBRUARI 2000 - DHEA

Op internet kwam ik ook nog eens een middelje tegen. DHEA heette het. Dat zou heel goed zijn voor je gezondheid en je jeugdig houden. Bepaalde stoffen die bij het ouder worden gaan ontbreken, zitten daar juist in of worden beter opgebouwd. Ook goed voor je geheugen stond erbij. Dus bestelde ik een doosje en slikte er een paar ervan. Ik merkte niets aan mezelf en hield er na een paar dagen afweer mee op. Ik vond het toch te riskant.

Ook kreeg ik wegens mijn te hoge cholesterol van huisarts Lefering nu Zocor voorgeschreven. Dus dat slikte ik ook.

FEBRUARI 2000 - EINDE DEEL I

Al met al was mijn leven dus redelijk gelukkig verlopen, dacht ik. Wel met veel pech en zeker mijn broer Marinus was heel slecht voor me geweest. Mijn broer Johan was een vreemd geval, hij was keihard tegen mij en niet eerlijk, dat voelde ik wel. Hij had iets tegen me en zelfs mijn ouders voelden dat wel aan en vertelden me er geen aandacht aan te schenken. Ze begrepen het ook niet goed.

waar ! ! !

Met mijn broer Ruud kon ik het best opschieten, een eerlijke jongen vond ik dat. Hij was ook altijd het meest voor me opgekomen tegenover Johan en Marinus. Dus met Wies ging ik naar zijn verjaardagen en zo en Ruud en zijn vrouw Ineke kwamen ook bij ons, terwijl wij natuurlijk geen contact meer hadden met Marinus, die overigens veel in zijn villa in Moraira zat.

We hadden weinig contact meer met Johan in Gennepe. Je voelde zijn onechtheid en geslotenheid. En dus werd het afstandelijk. Dat mensen dat principe niet snappen, heb ik mijn hele leven nooit kunnen begrijpen.

Maar de laatste jaren waren heel fortuinlijk geweest, we hadden het nu prima gehad. We genoten met volle teugen.

Mijn aandelen gingen slecht, ik kocht veel te riskante aandelen, dat was zeker. Hoe dat kwam weet ik niet. Een vreemde dwang om risico's te nemen en het gevaar niet zien, denk ik. Ik wist niets meer van de vreemde dingen die Wies had gedaan, ik had alles allang weer verdrongen. Maar dat had ik zelf nog niet door.

Wel was er iets vreemds met me aan de hand, ik werd steeds flexibeler met Wies en seks. Ik dacht meer en meer aan Wies met andere mannen en het wond me zelfs op. Alsof ik een soort acceptatieproces doormaakte, dat er op gericht was dat ik Wies niet alleen voor mezelf had.

Als ik terugkeek, had ik dus een redelijk normaal leven gehad. Wel die vreemde regenvaller met Batavus, plotseling ontslag op staande voet bij Systems Engineering Heerenveen, opgelicht door mijn broer Marinus en uit Duitsland gezet zonder inkomen, twee keer zeer moeizaam moeten solliciteren vanuit een vrijwel onmogelijke positie en andere vreemde gebeurtenissen. Toch merkte je dat niet zo later en veel meer mensen hebben tegenslagen tenslotte. Het is nu eenmaal een onderdeel van het harde leven.

Ik was op dat moment een op behoorlijk hoog niveau ingevoerd man in Noord-Nederland. Ik sprak veel directeuren met je en jou aan en kon iedereen bellen en om hulp vragen bij van alles, vooral bij het zoeken van kandidaten natuurlijk. Als ik ergens om advies vroeg, kreeg ik het gewoon. Het kon allemaal niet op leek het wel. Mijn omzet was prima met een dikke drie ton in guldens en een redelijk salaris van 140.000 gulden daarvan.

Doordat ik behoorlijk bekend raakte, werd ik natuurlijk ook veel gebeld om hulp. Meestal ging ik daar wel op in, zeker in het begin. Tot het me teveel werd en ik niet iedereen meer uitnodigde voor een gratis adviesgesprek.

Toch moet ik voor heel wat mensen uit Noord-Nederland een aardige gesprekspartner zijn geweest. Ik luisterde rustig in Hotel Drachten naar hun problemen en waarom ze plotseling naar iets anders zochten, of waarom ze weggingen of weg moesten. Door mijn grote ervaring kon ik ze dan vaak geruststellen en allemaal ideeën aan de hand doen voor hun toekomst. Ook nam

ik dan altijd hun CV even door en gaf belangeloos en onbetaald adviezen. Ik vond niet dat je daar geld voor kon vragen. Vrijwel nooit betaalde men de koffie, zodat het me zelfs geld kostte, maar dat was 'peanuts' voor me en ik kon ze weer bellen als ik informatie nodig had.

Maar in deel III van mijn boek zal ik ervaren dat mijn integere en menselijke opstelling feitelijk heel apart en uitzonderlijk was. Later zal ik nog veel aan al deze kosteloze adviezen terugdenken. Zeker in de medische wereld en de advocatuur is het totaal anders. Keihard en ijskoud is men daar. Zelf zou ik nog ervaren dat er voor mij geen enkele hulp weggelegd was later. Helemaal niets! Integendeel zelfs, enkel tegenwerking.

In februari 2000 kon ik nog niet voorzien wat er allemaal nog aan ellende op ons pad zou liggen en wie daar nota bene schuldig aan waren. Als mij dat op dit moment was verteld, had ik hem of haar overigens uitgelachen en voor gek verklaard. Dat staat als een paal boven water. Net als Wiesje mij op het moment van dit schrijven, jaren later, nog steeds totaal voor gek verklaart en we uit elkaar dreigen te gaan, terwijl ik nog steeds zielsveel van haar houd.

Wat mij de volgende maand zou overkomen was dan ook totaal onvoorspelbaar. Niemand zou dat vanuit mijn positie kunnen verwachten of voorspellen. Een groter verschil met deze afgelopen tijd was onmogelijk. Dat hetgeen ons was overkomen vermoedelijk historisch erfgoed van Nederland zou worden, kwam natuurlijk niet bij me op en leek volstrekt onmogelijk.

Maar dat verschrikkelijke, werkelijke verhaal, dat mijn leven totaal op zijn kop zette en de afgelopen tijd in een totaal ander daglicht zette, beschrijf ik in deel II - Onmogelijke Flashbacks.

ik verklaar je niet voor 'ziek' of 'gek'
jij lijdt aan wanen, stoornissen
in je brein, er ontbreekt een
chemisch stofje, dat je makkelijk
met medicijnen kunt oplossen.

maar jij leistert niet! Alleen ga je verder met
stemmen in je hoofd 353 en je wanen achterna
Arme, nieke, lieve man ! ! !

INHOUDSOPGAAF

WAAN:

WIES → MANNEN DIE KÛKEN →
→ TOILETTEN → LANG WEG-
BLÛVEN → LATER VAN NIETS
MEER WETEN → MOG EEN KEER
NAAR TOILET → WIES ZOEKEN
→ WEER VAN NIETS WETEN
→ ALTÛD TRAAGHEID EN
DOOFHEID IN JOUW
HOOFD ←

DUS.....

DIAGNOSE: STOORNIS ◻

Ik heb mijn emoties heel lang
geblokkeerd,

Tijd voor mezelf nam ik niet
Nu ik wel de tijd neem, voel
ik me machteloos!

Huilend dool ik door "ons"
huis,

Ik voel me een zombie die
de weg kwijt is!

Jij begrijpt niet dat je mij heel
erg kwetst!

Het laatste plekje in mijn hart
voor jou is gebroken!

Ik ben kapot!

JULI 1971 - LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT p. 15

1948 - 1971 - VOORGESCHIEDENIS p. 17

SEPTEMBER 1971 - WIESJE p. 21

OKTOBER 1971 - ROGGERBERG p. 26

DECEMBER 1971 - YVONNE VAN BEEK p. 27

JANUARI 1972 - WIES BIJ HUISBAAS JAN VAN BEEK p. 30

JANUARI 1972 - SLOT BIJVIJLEN p. 31 slot is nooit bijgevoeld

FEBRUARI 1972 - WITTE TANDEN p. 33 was van nature

MAART 1972 - NAT HAAR p. 34 nooit geen nat haar in bed gehad

APRIL 1972 - DE SLAAPPH p. 35 geen slaappillen geslikt

APRIL 1972 - VERLOVING p. 37

MEI 1972 - JAN ONTSLAGEN p. 37 jan is nooit ontslagen

MEI 1972 - HET ONDESLAPEN BED p. 37 was er niet!!!

MEI 1972 - WIES HEEFT BLAUWE PLEKKEN EN RODE STIPPEN p. 38 geen

MEI 1972 - GA NAAR DE POLITIE EN HAAL ME HIER WEG! p. 41 nooit gebeurd

MEI 1972 - EEN SESSIE p. 42 nooit iets mee maken gehad

MEI 1972 - IK ZOU MAAR EENS ONVERWACHT GAAN RIJZEN p. 42 nooit gedaan

JUNI 1972 - HET MEISJE DAT ONS WAARSCHUWDE p. 43 was geen meisje

JUNI 1972 - BLOED IN MIJN ONDERGOED p. 45 nooit gezien!

JUNI 1972 - DE WITTE BUIS EN DE VIJZEL p. 46 nooit gezien!

JUNI 1972 - DE WITTE BUIS EN DE VIJZEL p. 46 nooit gezien!

JUNI 1972 - LITTEKEN p. 49 was er nooit!

JUNI 1972 - OPHALEN UIT AMSTERDAM p. 49 nooit gebeurd

JUNI 1972 - ROLAND VERTROUWT HET NIET p. 52 heeft hij nooit gezegd!

JUNI 1972 - DE CHINEES INDRAPOURA p. 53

JUNI 1972 - TOEKOMST p. 54

JUNI 1972 - DE ADVERTENTIE p. 55 was er niet, bestond niet!

JULI 1972 - VAKANTIE AAN DE COSTA BRAVA p. 56

AUGUSTUS 1972 - WIES WIL NIET MEER WERKEN EN NIETS DRINKEN p. 63 nooit gezegd!

SEPTEMBER 1972 - VOOR HET EERST AAN HET WERK p. 65

OKTOBER 1972 - BIJ MARINUS IN DIENST p. 66

OKTOBER 1972 - HAAR KORTER p. 67 had ik zelf besloten

OKTOBER 1972 - WIES BLIJFT HET WEEKEND UTRECHT p. 68 nooit gedaan

OKTOBER 1972 - PIJN EN WIL NIET NAAR UTRECHT p. 69 nooit gezegd

NOVEMBER 1972 - DE STATE p. 71 nooit geweest

NOVEMBER 1972 - WIES IS ONZE WIES NIET MEER p. 72 niet genoemd in de
 NOVEMBER 1972 - DE PRUIK ACHTER DE STOEL p. 72 geen pruik
 NOVEMBER 1972 - DE HUISZOEKING p. 74 nooit gebeurd
 NOVEMBER 1972 - AUTO VERKEERD GEPARKEERD p. 75 nooit gebeurd
 NOVEMBER 1972 - ER MIST EEN DAG p. 76 er mist geen dag
 NOVEMBER 1972 - TANDENPOETSEN p. 76 doe ik regelmatig
 NOVEMBER 1972 - RAIFFAISENSTAND IN DE FRIESLANDHAL p. 77
 NOVEMBER 1972 - MARINUS VERTROUWT HET NIET p. 79 blijkt nooit
 NOVEMBER 1972 - HUIS KOPEN p. 79
 NOVEMBER 1972 - VEEL ZIEK EN AFWEZIG EN JAN BELT WAAR ZE BLIJFT p. 80 niet waar
 NOVEMBER 1972 - IS ZE ECHT ZO MOOI? p. 81
 DECEMBER 1972 - DE BANKAFSCHRIJFTEN EN DE VAKANTIEDAGEN p. 82 had geen
 DECEMBER 1972 - IK MIS EEN STUK GEHEUGEN p. 83 NEE bankafschrijft
 FEBRUARI 1973 - TROUWEN p. 85
 FEBRUARI 1973 - WE RUIMEN DE KAMER UIT p. 86
 FEBRUARI 1973 - TROUWDAG EN OOM ARIE p. 87
 FEBRUARI 1973 - OF WIES NOG EVEN BIJ DE BANK KON HELPEN p. 89 heb nooit waar
 MAART 1973 - DE BUURJONGETJES p. 92 hebben nooit bij de bank geholpen
 APRIL 1973 - AUTORIJLES p. 93 iets gezien
 APRIL 1973 - KINDERWENS p. 94
 APRIL 1973 - DEUKJE WEGWERKEN p. 94
 APRIL 1973 - HET VERJAARDAGSFEESTJE BIJ MARINUS p. 96
 MEI 1973 - LAURENS WAS HEEL NIEUWSGIERIG p. 97
 MEI 1973 - DE BOZE TANTE BIJ HET FAMILIEFEESTJE p. 98 nooit gezien
 MEI 1973 - JOHAN EN ANJO p. 99
 JUNI 1973 - PROBEREN ZWANGER TE WORDEN p. 100
 JUNI 1973 - RUGPIJN p. 100 weet ik niets van!
 JULI 1973 - VAKANTIE 1973 p. 100
 NOVEMBER 1973 - GEZAKT VOOR HET RIJEXAMEN p. 101
 JANUARI 1974 - GESLAAGD p. 102
 JANUARI 1974 - ROLAND EN TEA DOEN NIET MEE p. 103 weten van niets
 JANUARI 1974 - AFGEBROKEN SPIRAALTJE p. 103 nooit gehad
 FEBRUARI 1974 - DE FLES COLA EN DE OVERVAL p. 104 nooit gebeurd
 MAART 1974 - AMSTERDAM p. 106
 MAART 1974 - DE MAN IN DE KAMER p. 107 nooit een vreemde
 man in kamer gehad

APRIL 1974 - WIES ZWANGER p. 108
 APRIL 1974 - WIES GAAT MET TINY NAAR UTRECHT p. 108 nooit gedaan!
 MEI 1974 - PORNOFILM KIJKEN p. 110
 JULI 1974 - VAKANTIE COSTA BRAVA p. 111
 OKTOBER 1974 - HET BUURMEISJE WAARSCHOUWDE p. 111 heeft nooit gewaar-
 schouwd
 JANUARI 1975 - ILSE GEBOREN p. 112
 MAART 1975 - BEURS IN DUITSLAND p. 114
 APRIL 1975 - ZEIST EN ANGSTZWEET p. 116
 APRIL 1975 - HYPERVENTILATIE p. 119
 APRIL 1975 - ARTIKEL TELEGRAAF p. 119 er was geen art. telegraaf
 APRIL 1975 - HOGEN ESCH EN HET DOCUMENT p. 120 er was geen document
 APRIL 1975 - ZIEKENHUIS IN ZWOLLE p. 121
 APRIL 1975 - HYPNOSE p. 126 nooit gebeurd!
 MEI 1975 - DE NAAKTFOTO'S p. 129 waar zouden die moeten zijn
 1975 - GEHEIMHOUDING EN JOHAN'S TWEEDE KAMERPROJECT p. 131 niets over
 bekend
 EIND 1975 - TWEEDE KAMER p. 132
 BEGIN 1976 - COMMISSIE BIJ JUSTITIE p. 133 geen commissie geweest
 1976 - JOHAN BEDANKEN VOOR JUSTITIE p. 137 nooit gebeurd
 1976 - FEESTJE BIJ JOHAN EN HEIMELIJK VERHOOR p. 138 geen verhoor
 DECEMBER 1976 - MISKRAAM p. 141
 JANUARI 1977 - HUURHUIS AAN DE KEIZERSKROON p. 143
 JANUARI 1977 - HANS VAN DER HEIDE IS BIJ WIES GEWEEST p. 144 nooit een H. gezien
 FEBRUARI 1977 - FEESTJE IN 'T HARDE EN DE LOODGIETERS p. 145 nooit gebeurd
 MAART 1977 - HONDERD GULDEN p. 147 nooit gezien
 APRIL 1977 - WIES WEER ZWANGER p. 148
 APRIL 1977 - HUIS BOUWEN IN DRACHTEN p. 148
 SEPTEMBER 1977 - REKENVERGOEDING p. 150
 NOVEMBER 1977 - OP BEZOEK BIJ JOHAN IN GENNEP p. 151
 NOVEMBER 1977 - LOODGIETER HANS VAN DER HEIDE p. 154
 DECEMBER 1977 - ARNE GEBOREN p. 156
 FEBRUARI 1978 - ILSE MET DE BOUWVAKKER p. 156 ilse weet van niets
 MAART 1978 - 'KOM HIER HJ BITCH' p. 158 nooit van gehoord
 APRIL 1978 - OF WIES EVEN KWAM OM ADVIES BIJ DE BOUW TE GEVEN p. 159 niet waar!
 JULI 1978 - VERHUIZEN p. 160
 JULI 1978 - DE LOODGIETERS KOMEN OP ZATERDAG HELPEN p. 161 niet waar!

AUGUSTUS 1992 - DE GRONTMIJ NEEMT IHN OVER p. 302
 1993 - ~~AL RUST OVER KAMER VAN KOOPHANDEL DOSSIERS~~ p. 305 niets bekend
 1993 - AANBOD DIRECTEURSPOSITIE BIJ BATAVUS p. 307
 1994 - OPGESTAPT BIJ IHN p. 308
 1994 - SABBATICAL p. 311
 1994 - PARTNERBESPREKINGEN BIJ MAES & LUNAU p. 312
 1994 - HEADHUNTER p. 314
 1995 - HANS WEZENAAR p. 316
 1995 - DE NOM p. 317
 1995 - ALLE NEGATIEVE ZAKEN HEBBEN HUN POSITIEVE KANT p. 319
 1995 - DE INDUSTRIELE GROOTE CLUB AMSTERDAM p. 320
 1995 - JAN DE VRIES GESPREK p. 322
 1995 - JUNIOR MINING CANADA p. 323
 1995 - PERDOK p. 323
 1995 - JAN EN JANNIE DE VRIES p. 325
 1996 - DE VETTE JAREN p. 326
 1996 - ~~HET MEISJE MET DE TEKENINGEN~~ p. 327 niet gebeurd
 1997 - ROTARY EN VOORSPELLING BELEGGINGEN p. 328
 1997 - GTI HOLDING p. 328
 1997 - ~~WIES EN JAAP~~ p. 329 hebben alleen een goede vriendschap
 JUNI 1998 - DISTRICTSCONFERENTIE ROTARY FRIESLAND p. 330
 AUGUSTUS 1998 - VOORZITTER ROTARY p. 331
 1998 - ~~201~~ p. 332 nooit gezien
 OKTOBER 1998 - VDM EN ELISE BOERS p. 335
 DECEMBER 1998 - ETENTJE BIJ JAN EN JANNIE DE VRIES p. 339
 JULI 1999 - LORGUES, JAAP DUYS EN ~~DE SLAAPPILLEN~~ p. 340 niet ingenomen
 SEPTEMBER 1999 - HILMAR EN ROELOF FEEST p. 349
 OKTOBER 1999 - GELT GLAS p. 349
 NOVEMBER 1999 - ~~SEKSELMS~~ p. 350 jaloezieswaan wilde dat je
 FEBRUARI 2000 - DHEA p. 351 panno ging kijken
 FEBRUARI 2000 - EINDE DEEL I p. 351

Lieve Hans,

De gevoelens die ik voor jou
had, gaan nooit meer weg.

Onze liefde was puur!

Een andere man die wil ik niet

Ik heb e'en ware liefde

Ik heb de mijne gehad

Jij hebt mij heel veel mooie
jaren gegeven

en 3 prachtige kinderen

Bedankt

jouw enige echte

Wies

Mijn allerliefste Hans,

Ik mis je verschrikkelijk.

Ik kom naar je toe als je weer
Hans 1 wordt en als je je wanen
loslaat!

Zonder jou heeft mijn leven
geen zin meer!

Jij bent en blijft de vader
van onze kinderen!

Mijn leven voelt als falen!

Ik heb meer dan 37 jaar alles ge-
geven wat ik in me heb,
en toch.... sta ik nu alleen,
waarom heb ik dit verdiend?

Bedankt voor alles wat je
voor mij en de kinderen hebt
gedaan! Dikke kus Wieke

Help mee het mysterie op te lossen

Nederlanders, wat hier heeft plaatsgevonden, mag nooit weer gebeuren. Deze orwelliaanse en kafkaïaanse doofpotaffaire die door familie met hulp van de overheid en medici is gecreëerd, is dusdanig gewetenloos en grotesk, dat de verantwoordelijken ontmaskerd moeten worden.

Dwing deze bedriegers om ieder hun gruwelijke bijdrage op te biechten. Eis van politici dat dit grondig wordt onderzocht, zodat lering kan worden getrokken uit wat hier dertig jaar lang allemaal fout ging.

Het zal duidelijk worden dat ambtenaren onvoldoende ethisch gevoel en besef hebben getoond en rustig toekeken hoe een vrouw ruim dertig jaar lang misbruikt kon worden! 'Hoezo... Wat bedoel je..., slachtofferhulp?'

Op dit moment wordt alles nog steeds ontkend, zoals gebruikelijk in een doofpotaffaire. Maar dit verhaal heeft heel veel aanknopingspunten, die zodra ze door 'getuigen' bevestigd worden, veel kunnen bewijzen. Help alstublieft mee om deze mysterieuze samenzwering te ontrafelen!

De in 2007 opgerichte 'Hans Smedema Amnesia Foundation' biedt hulp aan slachtoffers van dit soort misdrijven. De opbrengsten uit de auteursrechten en de verkoop van het boek, worden aan deze stichting gedoneerd. De stichting zal ook, zodra er voldoende fondsen aanwezig zijn, beloningen uitloven aan degenen die mee willen helpen.